

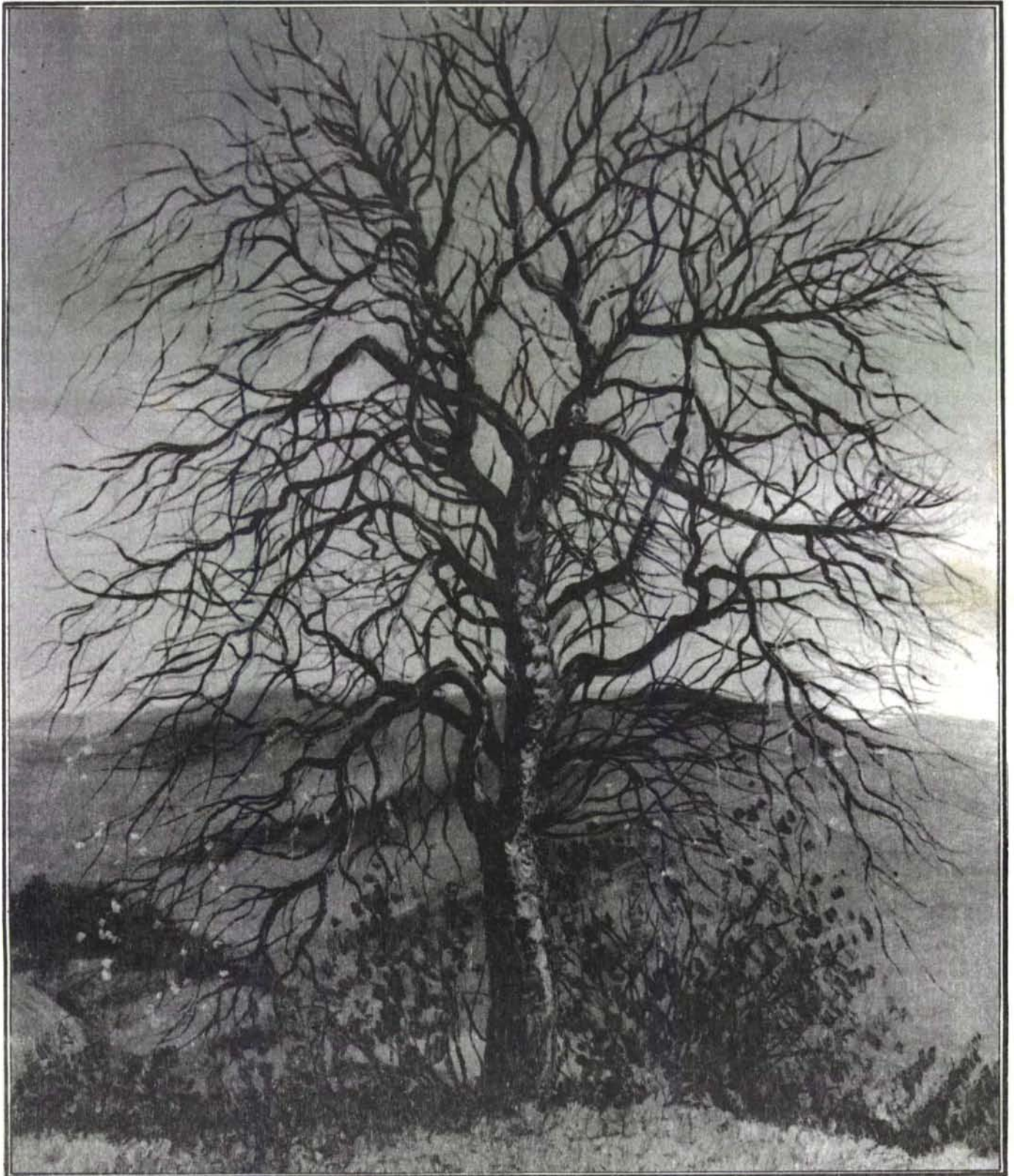
BONIA PAU

PRENSA
COMUNA

Núm. 454 Any XXXVIII

MONTUÏRI

DESEMBRE 1990

HISTÒRIA DEL SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DE LA BONA PAU (I)

Fa 25 anys que la va escriure el Pare Gaspar Munar

El Pare Gaspar Munar

L'escrit que avui presentam és una petita història del Puig de Sant Miquel publicada el mes d'abril de l'any 1966 en el número 541 de la revista "Lluc".

L'autoria de l'article es deu al pare Gaspar Munar, missioner dels Sagrats Cors, del qual volem fer una petita ressenya biogràfica abans de començar.

Gaspar Munar i Oliver va néixer a Can Pau (Pina) el 13 de febrer de 1899, era el major de cinc germans d'una família de pagesos formada per Josep Munar Payeras i Maria Oliver Andreu.

La seva infantesa va transcórrer al seu poble natal fins que als deu anys ingressà al Seminari Diocesà.

Al tercer curs ja aconseguí una beca —degut en part a les seves bones notes escolars— que li permeté la seva manutenció. En acabar el Seminari ingressà com a novici a la Congregació dels Missioners dels Sagrats Cors a Sant Honorat, essent ordenat sacerdot dia 21 de maig de l'any 1922 i passant a esser nomenat vicari de la parròquia de la Real el mes de juliol de l'any següent.

PORTADA

LA NATURLESA A L'HIVERN

Reproducció d'un quadre del pintor italià Guido Botta plasmant la nuesa d'un arbre esponerós durant l'hivern.

Començà a destacar en dues matèries de les quals es convertiria en expert: l'ensenyament i els sermons.

A l'arxiu de Lluc inicià una tasca d'investigació destinada a la recollida de dades per a l'elaboració d'una història del Santuari. Des de gener de 1921 ja es publicava la revista "Lluc" de la qual es tornà un dels més entusiastes col·laboradors, convertint-se en el seu director a partir de l'any 1927. Una de les innovacions a la publicació fou la introducció paulatina d'articles en català.

El mes d'abril de 1927 és nomenat Superior del Monestir de la Real i ecònom de la Parròquia. A part treballa com a professor dels residents i bibliotecari.

El mes de juny de 1930 crea la revista "Palaestra", de circulació interna, en la qual hi treballaven (confeccionant articles i assaigs) els seus estudiants.

A principis dels anys 30 comença a tenir la idea de crear una gran biblioteca que tengués com a seu el monestir de la Real i s'especialitzarà en temes balears i lul·listics; inicia una recollida de documents i llibres a través de donacions, adquisicions o intercanvis.

L'any 1933 deixà d'esser superior del Monestir i passà a residir a Palma.

L'any 1935 és nomenat pel bisbe Miralles professor del Seminari on va impartir les classes de Teologia Moral i Teologia Pastoral.

El 27 d'abril de 1939 és elegit Superior General de la Congregació, càrrec que ocuparia durant vint-i-quatre anys, caracteritzant-se la seva època com a de forta puixança.

Quan deixà d'esser superior comptava amb seixanta-quatre anys (1963). Poc a poc anà deixant totes les tasques de responsabilitat i gestió per a dedicar-se a altres de tipus cultural, com foren les de la Biblioteca de la Real i novament la direcció de la revista "Lluc", en la qual publicà per aquells temps la col·lecció "Los Santuarios Marianos de Mallorca".

La seva vida va transcórrer entre Sant Honorat i La Real, on es passava hores i hores a la Biblioteca, catalogant els seus

Encara no s'havia construït la carretera fons i investigant per a l'elaboració d'una sèrie d'obres de caire històric, com la ja anomenada "Historia de los Santuarios Marianos de Mallorca" i algunes altres, com foren la "Història de Randa", "Història dels tres Santuaris de Randa", "Història de Llorito", "Història de Porreres", etc...

Morí dia 10 de setembre de l'any 1987 als 88 anys d'edat i fou enterrat a Sant Honorat. L'Ajuntament d'Algaida el proclamà enguany fill il·lustre.

Resumint: es tracta d'un d'aquests personatges que tal volta no destaquen per la seva genialitat puntual, però sí pel treball diari i constant i per una virtut que de cada dia escasseja més: la perseverància; a part, és clar, de professar una gran estimació a Mallorca, a la terra, a la cultura i als homes.

Guillem Mas Miralles

P.D. 1 - No podem deixar de dir que una de les fonts principals en les quals es basà el pare Munar per a la redacció de l'article —i així ho reconeix ell mateix— foren les notícies històriques sobre Montuiri que sovint apareixien publicades a BONA PAU i de les quals n'era responsable el que fou secretari de l'Ajuntament, don Bartomeu Verger.

2 - L'extracte d'aquesta petita biografia ha estat fet sobre el llibre "El P. Gaspar Munar" de la qual n'és autor Josep Nicolau Bauzá i l'editor, els Missioners dels Sagrats Cors.

Sovint constatem que hi ha un abisme entre les generacions més joves i les que ja han assolit la maduresa i conclouem amb amargura que no sintonitzam.

La dificultat de sintonia

Els, els joves, comencen a viure la nit quan nosaltres ens retiram i ja retuts ens n'anam a dormir.

Els, els joves, escolten la música pop o rock, mentre a nosaltres ens va bé la música ambiental i la clàssica.

Els, els joves, tenen el volum a tota pastilla i a nosaltres ens agrada que el so ens arribi suaument.

Els, els joves del 90, uns deim que passen, mentre altres viuen marcats per la frustració i resignació provocades per una societat —la nostra d'adults— que és incapaç d'oferir-los expectatives vàlides.

Els, els joves, són creguts, a voltes insolents; nosaltres ens sentim poseïdors de la veritat, ens volem fer respectar i no en sabem.

Els, el joves, són ja fills de l'era de l'electrònica, no coneixen paraules com sacrifici, abnegació, renúncia, privació; nosaltres hem vist néixer la televisió i sabem bé què costa viure.

Els i nosaltres, nosaltres i ells. No coincidim, no hi ha manera de sintonitzar, no som capaços de trobar-nos.

Aquesta és una constatació de la realitat quotidiana, trista, crua si voleu, però ben present. Ens culpam mútuament; uns i altres creim tenir la raó i cadascú manté la seva postura pensant que és l'adequada. I potser tots anam equivocats. Ells i nosaltres, nosaltres i ells.

¿Camins de solució? Un de doble: tenir paciència i escoltar; o si voleu, escoltar i tenir paciència per després arribar al diàleg. Aquest camí em sembla vàlid per a tots, per a ells i per a nosaltres. Afegiu-hi una bona dosi d'amor i humor i potser hi trobareu la sortida.

No es tracta d'un problema generacional, en tot cas seria un problema de cultures, d'estructures, de formes, d'educació...

El secret està en donar la primera passa. ¿Per què no comences TU? Seria un bon obsequi per aquest Nadal que s'acosta.

En el començament del carrer dels Cossiers, podem veure aquesta bella façana

La clau en el pany

“Deixar sa clau en es pany” era en altre temps, avui ja no és així. Això s'esdevenia en una època en què ningú es malpensava, quan encara tothom es fiava dels altres. I era d'aquesta manera perquè es tenia la certesa que ningú entraria a la casa per motius dolents.

És més, quan un anava a una casa i trobava tancat, però amb la clau al pany, comprenia que els amos no eren molt enfora, que tornarien prest. Per poca intimitat que hi hagués, un quasi es veia en l'obligació d'entrar-hi i, d'assegut, esperar la tornada dels qui se n'havien anat. Quants de veïnats entraren a casa d'altri, sense esser-hi els amos, perquè els mancava un poc de sal o una cabeça d'alls! Aleshores, pràcticament els de més confiança, de fet, estaven autoritzats a entrar per al que precisaven.

Ja no diguem de tantes cases com deixaven obertes, si no de pinte en ample, sols mig tancades, quan s'absentaven els estadans per anar a un o altre lloc de la vila. I quan eren dedins, sols es tancava amb clau a l'hora d'anar a dormir.

I si pensam en aquelles claus de ferro, que pesaven mig quilo, grosses, que no cabien dins les butxaques, comprendem també que dur-les suposava una gran molèstia per haver-les de passejar damunt. Era aquest un altre motiu pel qual a cada casa hi havia un lloc convengut per deixar-la i que estigués a l'abast de tots els de la família; ja que, per altra part, sols se'n disposava d'una o al màxim de dues. El forat del moix i penjada a una tatxa solia esser quasi sempre el lloc més indicat. Mai se sentia dir que aprofitant aquest bon costum, perosnes malentranyades haguessin entrat a una casa per robar. S'ha de dir també que en aquell temps la gent estava mentalitzada de tal manera que quasi mai es pensava mal d'altre.

Abans, la clau al pany era tot un símbol. Avui, ni les persones més ben pensades la hi deixen. Sols la hi posen en el moment d'obrir i tancar. Els temps han canviat, però... perquè les persones hem tornat d'una altra manera.

Onofre Arbona

Andreu Genovart

Coloma Alcover, Cristina Crespí i Cati Lull

Tres jovenetes que participen en el Moviment de Joves Cristians de Poble

Na Coloma Alcover, na Cristina Crespí i na Cati Lull són tres allotetes de 17 anys, de Montuiri, que a part de tot allò que fan rutinàriament, els dimecres ajuden al capellà a profunditzar els allots en la vida de Jesús. I segons quins caps de setmana participen en el Moviment de Joves Cristians de Poble (M.J.C.P.). Unes jovenetes deixonides, simpàtiques, originals, que ja comencen a saber anar totes soles pel món.

—¿A què us dediqueu?

—Actualment estudiï tercer de Formació Professional (F.P.) i primer d'Administratiu (*diu na Coloma*). Jo (*continua na Cristina*) curs segon d'Administratiu. I jo (*ara és na Cati*) també faig Formació Professional, quart, i segon de lingüístic.

—¿Podries explicar-nos, Cati, què és això de lingüístic?

—És una branca de l'Administratiu, però d'idiomes; com anglès, alemany. També es fa llatí.

—¿Quins tipus de diversió teniu la gent de la vostra edat, sense carnet de conduir cotxe, els caps de setmana?

—Anam al "Pub" (*contesta tot d'una na Coloma*) i si trobam cotxe i els pares ens dreixen, anam a "S'Eixam" o a altres discoteques. La meua diversió (*ara és na Cristina que parla*) quasi és com la de na Coloma, però afegiria que a vegades també anam a les trobades del M.J.C.P. També faig el mateix que les meves companyes (*diu na Cati*), però pens que qualche cap de setmana és un poc avorrit i ens agradaria poder gaudir de més excursions programades, que aquí no es fan.

—¿En quines coses concretes participau dins el caire eclesial?

—Els dimecres feim catequesi (*contesten per una i altra na Cati i na Coloma*) a un grupet d'allots de primer i segon, i també alguns caps de setmana participam del M.J.C.P. Ara bé (*afegeix na Cristina*) com que entre setmana visc a Ciutat, només puc participar del M.J.C.P. Per altra part (*aquí coincideixen les tres*) volem començar un curs de catequesi de confirmació.

—En el primer moment que us decidíreu a participar d'aquestes tasques d'Església, ¿per què ho féreu?

—Vaig començar anant a catequesi de petita i simplement he continuat (*diu na Coloma*). Jo crec (*afirma per part seva na Cristina*) que va esser per influència de la meua cosina Coloma, degut a que ella cada cap de setmana anava a catequesi; també podria esser perquè el qui ens donava la catequesi, n'Andreu Genovart, m'ajudàs a que m'agradàs anant-hi. A jo (*diu na Cati*) em va passar una cosa semblant a na Coloma.

—Si un dia anau a missa i veis poca gent jove; segons vosaltres, ¿quina és la causa?

—Perquè a la gent jove (*diu na Coloma*) li agrada més anar de "marxa" que anar a l'església, a sentir el "rollo" dels capellans. I jo crec (*afegeix na Cristina*) que la gent jove troba la missa avorrida i a més, crec que no hi va pel que diran els altres joves. En carvi jo (*conclou na Cati*) crec que la gent jove no va a l'església perquè opina que les misses són monòtones i poc participades.

—¿Quina solució creis que es podria donar, si és que ho veis necessari?

—Donant a conèixer als joves que una missa pot esser participada i divertida si els que hi van la hi fan (*diu na Coloma*). També pens (*continua na Cristina*) que és per manca d'animació. Jo crec (*acaba na Cati*) que la gent jove és mala d'en-

gigolar, per anar a missa, ja que s'ha intentat fer misses participades i han donat poc resultat.

—¿Podríeu explicar què és el M.J.C.P.?

(A partir d'ara les respostes són coincidents: parla una, però les tres ho assenten).

—És, com bé diu el nom, un moviment de joves de diferents pobles de Mallorca que tenen en comú el cristianisme. Aquest moviment consisteix en l'aproximació a la vida de Jesús; i el que es fa són trobades trimestrals d'un cap de setmana on, mijançant activitats, ens acostam a l'objectiu. També cal dir que, encara que el moviment sia de cristians, hi ha certs moments de la trobada dedicats a bauxa.

—Si un jove de Montuiri està interessat en participar-hi, ¿que ha de fer?

—Per començar, primer de tot ha de tenir interès per integrar-se i després, senzillament, posar-se en contacte amb qualcuna de nosaltres o amb en Pere Orpí.

—Segons vosaltres, ¿quina és l'opinió de les vostres famílies, de que estiguen integrades dins el M.J.C.P.?

—Estan molt contents i d'acord. Encara que qualche vegada estiguen un poc enfadats pel fet que no estiguem a ca nostra el cap de setmana.

Ma. Antònia Rigo

Joan Pocoví Tous, "Muro"

Fa quasi 25 anys que viu a Amèrica, enyorant les coses bones de Montuïri

Dia 30 de març de 1964, segona festa de Pasqua, el jove montuïrer Joan Pocoví Tous, Missioner dels SS.CC., cantava missa solemne a la nostra església parroquial. Dos anys després fou destinat a Amèrica, motiu pel qual durant aquests vint-i-cinc anys darrers sols ha aparegut per la vila de tant en tant. Ara, però, amb motiu d'una d'aquestes vengudes, una xerradeta amb ell ha servit per saber més d'un dels montuïrers escampats pel món.

—Comencem per la teva infància.

—Vaig néixer a Montuïri fa 52 anys, a una casa que tenien llogada els meus pares en el carrer d'Abaix. Era aquell temps que les comares duïen els nins a ca seva, els suraven a pit, els rentaven dins un cossi i amb una peça de quatre cèntims d'aram damunt el llombrígol, el faixaven amb draps.

—¿I d'al.lot pucer?

—De petit vaig anar a viure al Port de Pollença, però l'escola va esser a Ca Ses Monges i a la Sala Mariana. Feia de mestre en Miquel "Pierres" i el capellà era don Bernat Martorell. Vaig anar a escola amb en Bernat "de Sabó", en Sion "Bruixó", En Miquel Canals, en Xesc "Bolero"... de tots tenc molts bons records.

—¿Què pots dir-nos dels teus estudis?

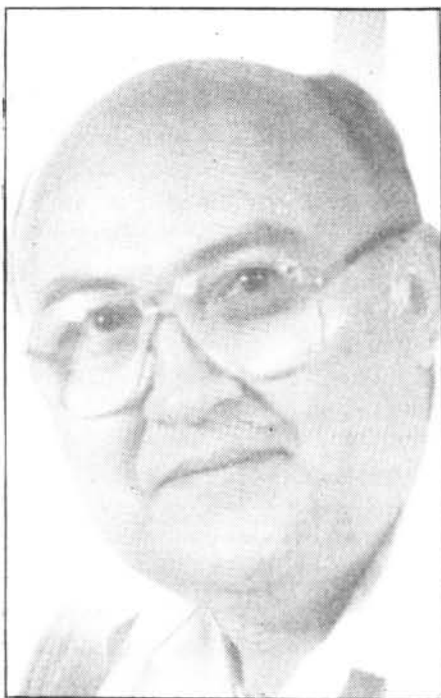
—Bé. El meu pare volia que aprenguéssis llatí i em portaren a Lluç.

—¿On és ara la teva residència?

—Prest farà vint-i-cin anys que visc a Amèrica, al Caribe. Concretament a Puerto Rico.

—¿Quins records conserves del primer viatge a Amèrica?

—Hi vaig anar amb vaixell, amb el "Tateustegui", que per cert el capità era de Portol. Va esser dins el mes de març de 1966. Férem Pasqua enmig de la mar, quinze dies de cel i aigua. A vegades hi havia estols de dofins que ens acompanyaven. Havíem de passar el temps i vaig poder conversar amb molts de passatgers. Record un jove, fill de bascs, que nomia Iñaki Anazagastegui,

el qual sempre em parlava de partits i de política de Venezuela.

—¿On t'instal.lares?

—Des de llavors estic fent feina a una parròquia que es diu Rio Grande. És un territori molt gran, de cases escampades per tot arreu, que té més de 60.000 habitants, d'ells més de la meitat estan batejats.

—¿Com es duu a terme el teu ministeri sacerdotal allà?

—La feina de l'església és acompanyar i fer camí plegats amb la gent. Celebrem tots junts les misses, són molt alegres, llegeixen, i sobretot contesten sense por. A vegades, si no hi ha guitarres o tambors, s'acompanyen rítmicament a cops de mamballetes.

—¿Com podeu atendre tanta gent?

—És normal que sempre que pugui tenguí la presidència el sacerdot. A la parròquia som tres missioners dels Sagrats Cors que estam plegats, però no donam abast, per això. El fet més important per un home que té fe dins el seu cor, és celebrar el "Dia del Senyor". Cercam homes casats, pares de família bons al.lots i ben preparats, que ara presideixen la celebració de la paraula.

També batien, fan exèquies i casaments: són diaques ordenats. No sols fan bona feina, sinó que la seva predicació està més arran del poble que la nostra. El capellà pot saber molt de llibres, els diaques saben molt dels homes del seu entorn, les seves angúnies i esperances...

—¿Fa molt de temps que no venies a Montuïri?

—M'agrada venir a fer vacances cada tres o quatre anys, si no hi ha altres motius. Un viatge d'aquests surt molt car.

—¿Amb quins problemes et trobares?

—Em vaig trobar amb un món nou: aquí era hivern amb un fred que gelava el moll dels ossos; dues setmanes només i allà la calor m'ofegava. Calaren el vaixell al moll i em dugueren a casa. Gent d'allà ja m'esperava... Per cert que dins la conversa primera em sortí una paraula que allà li donen un altre sentit, i una senyora tornà molt vermella. I un capellà em va dir en mallorquí: "Vius a travelar!" Vaig entendre que havia de fer un esforç i posar-me al nivell d'aquella gent. Per altra part no he tengut dificultats. La gent és molt acollidora i t'estimen com si fossis de la seva família.

—¿Com reaccionaren els teus pares?

—Mai m'ho digueren, però crec que no els agradà gens que els digués: "Vull esser capellà de Lluç" o "me'n vaig a Amèrica". Però el meu pare era un home a qui li agradava molt la llibertat. Només m'obligà que estudiàs. Pel que fa a la resta, volgué que jo fes el meu cap envant.

—¿Encara deus conservar alguns records de la teva infància i joventut?

—Record l'escola de Ca Ses Monges, molt de fred i asseguts a una cadireta pintant burots amb llapis de colors. Esperàvem que la monja ens cridàs. I enrevoltats a la seva taula llegíem la cartilla. Per les Verges o el dilluns de l'Àngel, tota l'escola sortíem d'excursió, "pa a taleca" Jo tenia una curiositat: la de

(Continua a la pàgina següent)

**RECORDA ENCARA AQUELLS
ANYS QUE EN EL POBLE
NINGÚ GOSAVA DIR RES**

**CONSIDERA QUE A LA VILA
MANCA PREOCUPACIÓ PER A
FER UN MONTUÏRI PER AL 2000**

**ES PREGUNTA: "¿SERÀ UNA
SOCIETAT DE POCA GENT
JOVE QUE HAURÀ DE CUIDAR
MOLTS DE VELLS?"**

(Ve de la pàgina anterior)

veure menjar les monges. Aquell dia no ho vaig aconseguir, crec que dejunaren, i per ventura dejunaven molts de dies, perquè l'escola la feien de franc, i quan queia bé els hi duïen un pa; i per agraïment, dins la senalleta tornaven un conillet o un colomet de galleta. Crec que en aquell temps les monges passaven molta fam.

—¿I ja de més gran?

—Damunt els graons del fossar, davant l'església, els dissabtes i dumenges a vespre, mentre la gent es passejava i els enamorats festejaven, nosaltres jugàvem "a ralla" o "amagar correja". També record les processons del Corpus. Tothom treia al portal cossiols de ramells, bellveures, alfabegueres i hortensies. La carrera, agranada i esquixada i plena de murta. A les finestres penjaven cobertors de ganxet o domassos. La gent solia estrenar vestit nou.

—Els darrers records de Montuïri, ¿de quan daten?

—Va esser de passada cap a Amèrica. Havia estat a Roma per anar a la universitat de Sant Joan del Laterà. Vaig comprovar la llibertat d'aquella societat on hi havia un ventall de partits polítics, tant d'esquerra com de dreta, una llibertat d'expressió... teníem del diari democristià, però de tant en tant enviava l'escolà que em dugués "L'unitat". Hi havia un altre ambient cultural, sobretot de música, cinema, televisió... tot això em va obrir molt... Aquells mesos d'estada a Montuïri foren un poc trists, perquè aquell temps, Espanya no anava ni envant i enrera. Lo més trist era que quasi ningú gosava dir res.

—¿T'agradaria tornar a viure a Mallorca?

Grup de nins i nines de Puerto Rico que reberen la Primera Comunió fa més de 20 anys, de mans del P. Joan Pocoví, M. SS.CC.

**JOAN POCOVÍ PROPUGNA QUE ELS JOVES EXIGESQUIN ALS
RESPONSABLES QUE ELS DEIXIN VIURE UN MÓN ECOLÒGIC,
SOCIAL I POLÍTIC MÉS HABITABLE I EN PAU**

—Jo crec que viure-hi és de lo millor. Cada any vénen milers de persones a passar "quinze dies". Crec que tornaré quan em retiri. M'agradaria dedicar-me un poc a la música, que per això vaig estudiar i treure el títol de mestre en el conservatori que tenim a Puerto Rico. Però encara manquen un grapat d'anys de fer feina per allà.

—¿Trobos molta diferència entre la vida montuïrera i la del lloc on estàs?

—Estic molt enfora; són sis hores de sol; tot l'any és estiu i plou cada dia. La gent és senzilla, són sensibles, tenen llàstima de qualsevol desgràcia, no hi ha tanta competència social.

—¿Enyores Montuïri? ¿Hi penses sovint? ¿Sents nostàlgia?

—Allà la feina i el paisatge de plàtans i caoba i bambús i cocoters, em fan oblidar. Però quan hi pens... enyor tantes coses bones de Montuïri... la cultura, costums, gent feïnera i honorada...

—¿Quina opinió et mereix avui el poble?

—Un que ve de tant en tant, el troba millor. Cases noves, carrers més nets, l'església que és un mirall. Tal volta manca preocupació per fer un Montuïri per a l'any 2.000, cultural, social i religiós. I em deman: ¿serà una societat

de poca gent jove que haurà de cuidar molts de vells? Perquè la vida de cada dia s'allarga més.

—¿I la gent?

—Em sembla que mai havien viscut tan bé. Menjar, salut, bona casa, comoditat, llibertat política i religiosa... Qui vol anar a missa hi va i qui vol viure com a moro, també. Encara n'hi ha qualcun que no ha perdut el costum de gemegar dient que li manquen doblers... que així no es pot viure.

—La gent de Puerto Rico, ¿com és?

—És una mescla de tres races: indis-caribenys, blancs i negres. A redols més blancs, a altres més morenos. Treballen per viure i si poguessin viure sense fer feina, millor. En quant als doblers, gasten i són generosos amb tothom. Molts tenen el costum de repartir cada mes ajudes, "Creu Roja", "Hospitals de Nins", veïnats que es queden fora feina i l'Església...

—¿Vols afegir alguna cosa més?

—Per acabar voldria dir als joves que estudiïn molt, que es facin homes de seny i tinguin coratge per exigir als responsables que els deixin per viure un món ecològic, social i polític més habitable i en pau.

Gabriel Gomila

S'HA DIT QUE...!

... en es carrer d'Alexandre Rosselló i a altres indrets, surten cans grossos els quals, a més de lladrar, assusten es qui passen. I si no, que ho diguin "ses caminadores", una d'elles s'altre vespre se'n dugué un bon retgiró.

—oOo—

...és una llàstima que sa banda de música i sa coral "Mont-Lliri" no interpretin cap peça junts.

—oOo—

... ben bé es músics podrien honorar sa seva patrona vestits d'uniforme. Sa gent ho veuria amb bons ulls i recolzaria més sa festa.

—oOo—

... no s'ha valorat suficientment s'èxit que va tenir es concert dets alumnes de s'escola de música i "lo" bé que va dirigir na Margalida Vaquer. Se veu molta professionalitat i dedicació.

—oOo—

... es president des Patronat de Música, en Pere Sampol, es dia de Santa Cecília anava més content i satisfet que "un set d'oros"; pareixia que havia tret a sa loteria. Té motiu an es dir de molta gent: es Patronat és una de ses poques coses que funcionen.

—oOo—

... a Montuiri es dilluns dia 19 passat a les 16'20 hi havia dos dits d'aigua pes carrers, i no havia fet ni una gota de pluja: eren ses llàgrimes de ses madones i d'algun home perquè acabava es "celebrón", boa, víbora, horterada, "pijada"... sèrie "Cristal". Es nivell cultural des poble és aborronant. Si per cada capítol haguessin llegit tres fulles d'un llibre, això seria Oxford.

—oOo—

... moltes televisions i molt més dolentes.

—oOo—

...sa caricatura que ha fet en "Bibi" des nostre batle és de "lo" més irònic: li ha posat una perdiu més grossa que sa d'un semental. ¿Què voldrà dir el senyor "Bibi"? BONA PAU hauria de fer-li una entrevista.

—oOo—

En Martí de Son Coll i na Sebastiana, ja padrins, però gaudeixen d'un esperit jove

... a la fi s'ha tornat posar en marxa "Ràdio Murta". Era ben necessari! Dóna molta vida an es poble. Bé ho diuen es peninsulars: "más vale tarde que nunca".

—oOo—

... des polèmic tema des preservatius —"Póntelo, pónselo"— n'ha parlat molta gent, han donat la seva opinió cardenals, bisbes, capellans, polítics, etc., però es qui tenen autoritat per parlar-ne, des tema, es sexòlegs, no n'han sentit ni un. Es curiós, i ja se sap: com manco idea en tenen, més criden.

—oOo—

... ets ateus des poble diuen: "És graciós, es vegetarians donen consells a sa gent que menja carn".

—oOo—

...amb molt bon criteri se va deixar sobre sa taula sa proposta de canvi de nom de s'avinguda "Es Dau" pes de "Batle Joan Miralles Riera". Es bon sentit va prevaler. No se pot canviar un nom popular per qualsevol altre, i man-

BON NADAL I BONES FESTES

ÉS EL MILLOR DESIG DELS
QUI FEIM BONA PAU

co pes d'un polític, sigui des signe que sigui.

—oOo—

... es problemes, en es tarreny d'"Es Revolt", continuen. Basten dues gotes per deixar quasi impracticable es camp.

—oOo—

... va sorprendre sa derrota del Montuiri enfront del Felanitx. I més encara es resultat de 1-5. Va ser una llàstima perquè va trencar momentàniament sa bona marxa de s'equip, des de sa substitució de s'entrenador.

—oOo—

... ses dones que fan gimnàstica sembla que ja han arribat a "la Tierra Prometida", tal com feren ets israelites. Primer varen haver d'emigrar de "Ca Ses Monges" perquè sa Tercera Edat demanava doblers; després anaren an es "Local Jove" i es professor de ball va fixar es mateix horari que elles tenien. Ara es batle els ha cercat sa casa de s'antiga Obra Cultural. ¿S'hauran de tornar moure?

—oOo—

... sa idea de crear una llista única proposada pel PSM pot tenir dues apreciacions: Una, sa de fer front a s'actual política montuïrera, i s'altra, sa manca de persones vàlides o voluntàries per esser regidors, o inclús, batle.

—oOo—

... una altra moció contra es batle. "Això em dóna força per tornar-me presentar", digué després d'haver guanyat sa votació. Un altre digué: "No hi ha manera amb en Joan, s'ha aferrat an es "puesto" com un "matxo".

—oOo—

... i per cert, que es partits polítics han llançat un anunci que indica: "Se cerca batle. Màximes facilitats". Això de facilitats deu esser perquè no hi hauria massa dificultats ni candidats per encapçalar sa llista.

—oOo—

... en es ple municipal de novembre se li va dir an es batle que "faría un gran favor an es poble si no se presentava a ses pròximes eleccions". Ell, tot rient, va contestar: "Idò... ara sí, que me present; perquè voltros ho deis, faré lo contrari".

EN XERRIM

L'AJUNTAMENT INFORMA

RESUM DE L'ACTA DEL PLE ORDINARI CELEBRAT EL 27 DE NOVEMBRE DE 1990

INFORMES I COMUNICACIONS

El batle informa de la possibilitat que el President de la Comunitat Autònoma vengui a la fira. Com també informà dels darrers detalls de la fira.

S'ha realitzat una enquesta sobre la guarderia municipal per saber les necessitats dels nins de 0 a 4 anys. D'ella sobresurt la disposició de 10 nins d'anar al menjador.

Sobre la contribució s'informà que fins ara s'ha recautat el 93'5 per cent del total (considerat globalment).

CALENDARI DE FESTES LOCALS

S'acordà que les dues festes locals per a l'any 1991 siguin aquestes:

- 24 d'agost: Sant Bartomeu.
- 2 d'abril: Festa des Puig.

CANVI DE NOM DE CARRER

Es proposava que el nom de l'avinguda "Es Dau" es canviàs pel de "Batle Joan Miralles Riera".

A proposta de Pere Sampol es va deixar la proposta damunt la taula perquè abans passi a la Comissió de Cultura i es realitzin els estudis pertinents. Si bé hi ha altres propostes, com són atribuir-li el que es construirà a continuació d'aquesta avinguda o el d'altres que encara no en tenen.

HOMENATGE AL METGE JOAN FERRANDO

Per unanimitat es va acordar rendir un homenatge al metge Joan Ferrando per la meritòria tasca realitzada a favor del poble.

TRANSFERÈNCIES DE COMPETÈNCIES DE MENORS

També per unanimitat s'acordà adherir-se a la plataforma per a defensa del menor, la qual sol·licita la competència de menors a la Comunitat Autònoma de Balears.

CERTIFICACIÓ D'OBRES

Per unanimitat s'acordà aprovar la 1a. Certificació de l'obra "Conducció d'aigües residuals a un sol punt d'abocador" per un import de 9.836.765 ptes. (pràcticament la meitat).

ADJUDICACIÓ DE LES OBRES RESIDENCIA DE LA 3a. EDAT

Per unanimitat es va acordar adjudicar les obres de la futura residència de la 3a. Edat a "Construccions Cerdà, C.B." per un import de 23.900.00 ptes. (Primera fase).

APROVACIÓ DE FACTURA

La factura dels honoraris dels tècnics que elaboraren el projecte per a la futura residència de la 3a. Edat, l'import de la qual puja 2.620.325 ptes., fou aprovada per unanimitat.

MOCIONS D'URGÈNCIA

A proposta dels grups municipals del PSOE i del PSM, es va acordar per unanimitat que el constructor i propietaris dels xalets adossats a la carretera vella de Manacor depositin una fiança de 2 milions de pessetes a l'Ajuntament en previsió per a la construcció del nou carrer, per si de cas llavors no ho fes. També s'acordà concedir-li 15 dies de plaç perquè la faci efectiva, i en el cas contrari, la paralització de les obres.

El PSOE vista l'evolució urbanística que ve experimentant el tram de la carretera vella de Manacor, proposà:

- 1- Sol·licitar a la Conselleria d'Ordenació del Territori i Urbanisme la cessió del tram de carretera que va des de la carretera de Pina, entrada del poble, fins al restaurant "Cas Carboner".
- 2- Que l'Ajuntament presenti al POS un pla d'enllumenat, canalització d'aigües brutes i embelliment de la voravia d'aquest nou carrer.
- 3- Que la Conselleria d'Obres Públiques abans de la cessió, asfalti el tram.

4- Que passi a anomenar-se Avinguda de la Constitució.

S'acordaren els punts 1, 2 i 3, deixant el 4 sobre la taula.

El mateix grup municipal del PSOE presentà una moció de reprovació del batle Joan Antoni Ramonell pels següents motius: a) Prendre decisions personals que corresponen al plenari de l'Ajuntament. Entre d'altres nomenar representant de l'Ajuntament al Consell Escolar del Col·legi Públic Joan Mas i Verd. b) Prendre i recolzar l'acord de la Mancomunitat amb l'INSERSO d'ajuda i assistència domiciliària. c) No consultar al plenari sobre la postura de l'Ajuntament, sobre el PAC de Vilafranca. d) Autoritzar de fet, impunement, infraccions urbanístiques greus dintre i fora del cas urbà de Montuiri reiteradament.

Després d'un debat en el transcurs del qual el batle explicà el perquè de tots els punts es passà a votació, el resultat de la qual fou: 5 vots a favor, 5 en contra i 1 abstenció. I havent-hi empat, decidí el vot de qualitat del batle, i així no s'aprovà la moció.

El grup del PSM, davant la propera crida dels "quintos" per incorporar-se a files, proposà i fou aprovada, aquesta moció d'urgència: "Donar als "quintos" informació sobre la Llei d'Objecció de Consciència i les possibilitats del servei civil substitutori.

PRECS I PREGUNTES

1.- El Grup Socialista del PSOE presentà un escrit comunicant que el seu nom a parti d'ara serà: "Grup Municipal Socialista PSIB-PSOE".

2.- Pere Sampol prega a la Corporació que felicités les professores del Col·legi Públic, Catalina Martorell i Magdalena Mayol, per l'obtenció del premi "Francesc de Borja Moll". S'acordà per unanimitat.

3.- Pere Sampol preguntà si l'Ajuntament ha pagat l'import dels treballs realitzats en el Camí del Rei. El Batle manifestà que no s'ha pagat res.

(Continua a la pàgina següent)

L'AJUNTAMENT INFORMA

(Ve de la pàgina anterior)

4.- Josep Ma. Munar preguntà si el propietari de l'edifici del carrer Ramon Llull, Francesc Ferrer, ha connectat a l'enllumentat públic el subministre d'electricitat. Se li contestà que sí, durant 4 o 5 dies, però es va comprometre a abonar el seu import.

5.- Miralles Pizà sol·licità informació sobre l'expedient de l'obra que Gabriel Camps està realitzant en el carrer Ramon Llull. El batle manifestà que l'única documentació existent és la d'un decret paralitzant l'obra.

6.- El mateix Miralles Pizà preguntà si el Secretari informa a "Bona Pau" sobre els plens. Li contestà que facilita la informació existent, de la mateixa manera que ho fa amb qualsevol veí que ho sol·licita, però no es responsabilitza del que es publica.

7.- De la mateixa manera, Miralles Pizà formulà altres preguntes, essent-li contestades pel batle d'una manera adequada.

*El Consistori desitja a tots
BON NADAL I FELIÇ 1991*

Biblioteca Municipal

LLIBRES NOUS REBUTS

(Continuació)

HANDFORD, Martin.- *¿Dónde está Wally?.*- 5a. reimp.- Barcelona: Edicions B, 1989.- 2 vol.

HERNÚÑEZ, Pollux.- *Mitologia Hispànica: Herois i monstres.*- Barcelona: Barcanova, 1983.

Història Natural dels Països Catalans. Barcelona.- Enciclopèdia Catalana, 1989.- 11 vol.

Historia de la vida privada.- Madrid: Taurus, 1989.- 5 Vol.

HONEY, Peter.- *Como superar sus relaciones con otras personas.*- Bilbao: Deusto, 1989.

HORWOOD, Janet.- *Como salir de la depresión.*- Bilbao: Deusto, 1989.

HUSAIN, S.- *Mitologia de l'Índia: dimonis, déus i santons.*- Barcelona: Barcanova, 1989.

KESTER, Roy B.- *Contabilidad: teoría y práctica.*- 12a. ed. Barcelona: Labor, 1986.- 4 vol.

KIPLING, Rudyard.- *Contes de la vera veritat.*- Barcelona: Barcanova, 1988.

HONORAT MOLL EN EL
IV CICLE D'ÒPERA

Dins el cicle d'òpera de la Fonoteca, celebrat a Ciutat els dies 15 i 16 de novembre passat, juntament amb Ma. Josep Martorell, soprà, Gabriel Aguilera, baríton, Andreu Llaneres, baix, i Andreu Bennasser, pianista, va intervenir Honorat Moll com a tenor interpretant extraordinàriament algunes composicions, entre les que cal destacar uns fragments de "Cavalleria Rusticana".

RÀDIO MURTA

Després de cinc mesos d'absència, les emissions de "Ràdio Murta" tornaren reprendre el vol el passat 9 de novembre, la programació de la qual no difereix en gran manera de la que oferirem el mes passat. Cada divendres, des de les vuit del vespre fins a la una de la matinada; i cada dissabte, des de les deu del matí fins a les sis de l'horabaixa, qui vulgui pot escoltar-la sintonitzant en el 104.6 de la freqüència modulada.

NOVA TENDA

El passat 30 de novembre fou inaugurada la tenda de regals situada en el carrer Sant Martí número 3, propietat de Maria Amengual i Tana Ferrer; a qui desitjам esplendorós èxit.

Sis joies a la seva taula

Una gran inversió exclusiva per als clients de:

"SA NOSTRA"
CAIXA DE BALEARS

KNAPPERT, Jan.- *Mitologia africana: reis, déus i esperits.*- Barcelona: Barcanova, 1988.

MENÉNDEZ, M.- *L'abric que creix.*- Barcelona: Cruïlla, 1989.

MICHELS, Tilde.- *Els llebretons es fan grans.*- Barcelona: Cruïlla, 1987.

MONTIGNAC, M.- *Como adelgazar en comidas de negocios.*- Barcelona: Muchnik edit., 1989.

SANDERS, Tao Tao Liu.- *Mitologia xinesa: dracs, déus i esperits.*- Barcelona: Barcanova, 1983.

TWAIN, Mark.- *Les aventures de Tom Sawyer.*- Barcelona: Barcanova, 1988.

USHER, Kerry.- *Mitologia romana: herois, déus i emperadors.*- 3a. ed.- Barcelona: Barcanova, 1988.

WARNER, E.- *Mitologia russa: herois, monstres i esperits.*- Barcelona: Barcanova, 1986.

WOOD, M.- *Mitologia de l'Amèrica del Nord: esperits, herois i caçadors.*- Barcelona: Barcanova, 1987.

DUES PROFESSORES DEL COL·LEGI PÚBLIC REBEREN EL PREMI "FRANCESC DE BORJA MOLL"

Catalina Martorell i Magdalena Mayol, guardonades

ÉS UNA DISTINCIÓ PER LA LABOR DESENVOLUPADA EN BENEFICI DE LA LLENGUA CATALANA I LA CULTURA DE LES ILLES BALEARS

Dues professores del Col·legi Públic "Joan Mas i Verd" de Montuïri, Magdalena Mayol Mas, tutora de primer, i Catalina Martorell Llaneras, directora i tutora de quint nivell, han estat guardonades amb el premi "Francesc de Borja Moll", per a professionals de l'ensenyament per "La labor desenvolupada en benefici de la llengua catalana i la cultura de les Illes Balears", certamen que convoca anualment la Conselleria d'Educació i Cultura de la C.A. i que els fou atorgat per l'elaboració d'un treball didàctic a partir de les novel·les infantils "El Corsari de l'Illa dels Conills" de Gabriel Janer Manila i "La Bella Ventura" de Miquel Rayó Ferrer.

El passat 21 de Novembre reberen el premi i tot seguit contestaren a les nostres preguntes:

—¿Com va sorgir la idea de l'elaboració d'aquest treball?

—No va esser res especial, senzillament és un de tants de treballs que feim dins l'escola.

—¿Per què elegíreu aquests llibres?

—Els elegírem perquè són d'autors mallorquins, tenen una gran riquesa expressiva, un ric vocabulari i unes expressions pròpies del català de Mallorca. A més de tot això transmeten uns valors poc usuals dins el món materialista d'avui.

—¿Com ho enfocàreu?

—Partint de la lectura del llibre, treballàrem diferents aspectes del llenguatge, d'una manera més divertida que la usual i en la qual hi havia activitats orals, escrites i plàstiques, i a més utilitzàrem mitjans audiovisuals en l'elaboració final.

—Possiblement us haurà duit molta feina, ¿no és així?

—Sí, l'estiu anterior a cada curs ens dedicàrem a llegir llibres adequats per als nins de 10 a 12 anys i n' elegírem uns quants, entre els que hi havia "La Bella Ventura" de Miquel Rayó i "El Corsari de l'Illa dels Conills" de Janer Manila.

—¿Quin temps heu emprat?

Catalina Martorell i Magdalena Mayol foren distingides pel seu treball didàctic

—Al llarg del curs anàrem elaborant les fitxes de treball de cada capítol per treballar el nins. A finals del curs passat, quan ens plantejàrem presentar-nos als "Premis Francesc de Borja Moll", vèrem la necessitat d'acompanyar aquestes fitxes per als alumnes, d'una guia didàctica per als professors. L'elaboració final i els aspectes de presentació del treball així mateix requeriren el seu temps. Volem donar les gràcies als qui ens ajudaren en aquest aspecte.

—¿Considerau que és útil per esser utilitzat a altres escoles?

—Sí; ho és totalment perquè no és un treball localista.

—¿Quins aspectes didàctics destacàreu?

—Els aspectes didàctics són essencialment lingüístics. Es treballa la lectura, el diàleg, la narració, la poesia, el resum, l'expressió plàstica, el vocabulari... Però a més treballen també els sentiments, les curolles, les il·lusions... en una paraula, una manera diferent de viure.

—¿Quina opinió en tenen els alumnes que han fet les fitxes i llegit els llibres?

—Valdria més que fossin els propis alumnes que ho contestassin, però glo-

balment podem dir que s'entusiasmen i viviren les aventures d'En Bernadet i d'En Cama-d'Ullastre, fins al punt que alguns s'aventuraren a imaginar solucions als problemes que anaven sorgint als protagonistes. Volem dir que els llibres elegits, ja de per si engresquen a petits i grans.

—¿Pensau publicar-ho?

—No ens ho hem plantejat. De totes maneres publicar un llibre suposa unes despeses econòmiques molt importants, i la quantia rebuda pel premi (100.000 pessetes) no cobreix ni de molt. Malgrat tot ens faria molta il·lusió veure'l publicat.

—¿Qualque cosa més?

—Volem afegir tres coses: agrair les mostres d'afecte i satisfacció que hem rebut de companys, de l'APA, de pares d'alumnes, dels autors dels llibres, d'institucions i de la gent en general. També volem afegir que el premi no és cap fi en si mateix, però sí un encoratjament a continuar treballant, perquè sempre motiva molt el reconeixement públic de la feina que una fa. I finalment, recomenar la lectura de "La Bella Ventura" i d'"El Corsari de l'Illa dels Conills", ja que estam segures que se'n gaudirà.

Gabriel Gomila

PREMSA FORANA Assemblea a Montuïri

Una quarentena de representants de Premsa Forana es reuniren a Montuïri el passat 30 de Novembre per tal de celebrar en el "Local Jove" l'Assemblea anual.

Foren modificats alguns articles dels Estatuts, essent possiblement els de més transcendència els que es refereixen a presidència i junta directiva. A partir de les pròximes eleccions, els nomenaments seran per tres anys i serà la Directiva la qui, entre els seus membres, elegirà el president.

Ja després, el Conseller de Sanitat de la C.A., Oliver Capó, oferí una taula rodona parlant sobretot de la reforma sanitària, problemàtica, realitzacions i projectes pel que fa a la salut pública, en el transcurs de la qual féu referència a Montuïri, citant l'anècdota de la disminució de les atencions mèdiques des que a la vila funciona el menjador de la Tercera Edat.

El nostre Ajuntament va quedar bé obsequiant als assistents amb un bufet.

La fira: Nombrosa concurrència

ENGUANY HI ASSISTÍ EL PRESIDENT DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA

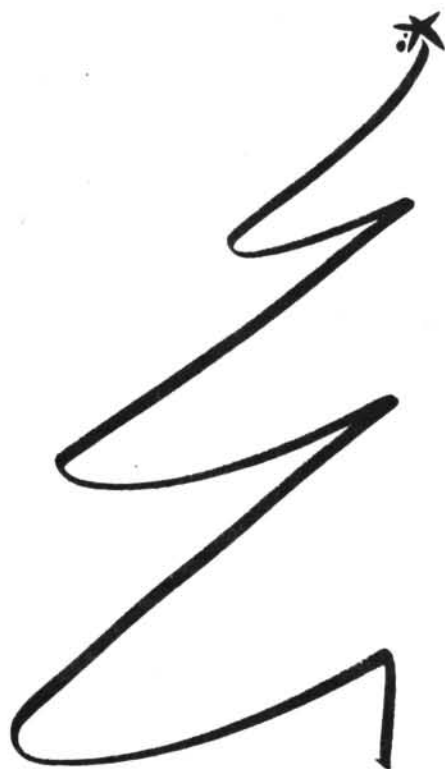
El fred que assolía els carrers el passat 2 de desembre no fou obstacle per minvar l'èxit de la fira d'enguany ni perquè la plaça i l'avinguda Es Dau s'omplissin de gom en gom les tres hores que van des de les 11 a les 2 del migdia. La gent, com aquests darrers anys, acudí puntual a la cita. I no sols gaudí visitant les exposicions de productes artesanals, de bestia, d'ovelles, de maquinària agrícola i turismes escampades a un i altre lloc, sino que foren molts els qui contemplaren les exposicions de pintura i ceràmica de Masaaki Gomi, Machiko Tachikawa i Francesca Verger, a "Sa Nostra"; i també la de Nicolau Ballesster i de Jean Anne Jorgensen, a Ca Na Jerònia Sampol, o la de flors seques, de Margalida Miralles i Maria Teresa Mascaró, en el Local Jove o la "Visió Fotogràfica del Poble de Montuïri", a la Sala d'actes de l'Ajuntament, obra de 15 fotògrafs professionals i aficionats.

I ja no parlem de la "XII Mostra de sa Perdiu", de la qual, entre 60

participants, se'n dugué la "Perdiu d'argent", com a guanyador del millor reclam, Felip Oliver, essent en Miquel Font el primer montuïrer classificat i en Miquel Ramis el qui obtingué el premi a la millor presentació. El guardó per al millor poll correspongué a Tolo Moreno. El President de la Comunitat Autònoma, Gabriel Cañellas, que des de les 11 era a Montuïri, presidí l'entrega de premis.

Pel que fa a l'"Exposició Concurs Caní per a totes les Races", amb premis especials per a les autòctones, hi acudiren 100 cans, essent el primer premi per a Sebastià Antich. També i fora de concurs hi hagué la primera trobada de ca rater mallorquí a la qual hi acudiren 28 exemplars.

El cercaviles de la banda de música, precedint les autoritats, a les 11, havia assenyalat el començament oficial de la fira, de la qual enguany cal destacar per la nombrosa participació.

Bones Festes

Felices Fiestas

 "la Caixa"

Quan un grup de jovenetes va interpretar el ball

A UN CONCURS DE DANSA ANTIGA A MADRID, ACONSEGUIREN L'ANY 1959

Corria la dècada dels cinquanta, en temps de la dictadura però també immersos dins un temps en què la gent s'havia acostumat a aquell mode de vida. Mentre uns es preocupaven intensament per la política i la continuïtat del règim que governava, altres tenien una vertadera obsessió pel benestar i perquè la vida dels ciutadans discorregués dins un clima de pau i benestar.

En aquell temps, la secció femenina de falange, entre altres activitats organitzava concursos, promovia concentracions, impulsava demostracions i exhibicions artístiques i també va florir la recerca d'antigues tradicions, entre les que no hi mancà la promoció de balls regionals antics.

Fou possiblement per aquest darrer motiu que na Maria Gomila "Llulla"—qui aleshores ocupava un càrrec de responsabilitat a Ciutat dins l'esmentada organització—tengué l'original (?) idea, que posteriorment dugué a la realitat, de fer participar els nostres "Cossiers" als concursos de dansa

antiga que periòdicament organitzaven. Ara bé, es va trobar que eren homes els intèrprets, i per poder-hi prendre part, pràcticament havien d'esser dones. I aquest fou el motiu pel qual cercaren dins Montuïri un esbart de jovenetes decidides i amb gràcia, que es disposassin a aprendre les típiques danses dels nostres "Cossiers" i així poder representar Mallorca en el concurs nacional.

Acudiren a l'amo en Joan "Niu", i aquell home, amb la bondat que el caracteritzava i essent que amb aquesta avinentesa li anaven per les seves, tot d'una va accedir a ensenyar-los-ne, tot i que abans ja havien acudit a alguns cossiers, els quals es negaren a tal manipulació, i no sols per recel, sinó que ho rebutjaven perquè consideraven que això seria rompre amb una secular tradició que s'allunyava de l'esperit de les danses, tota vegada que els "Cossiers"—deien—no és cosa de dones. Altres, però, estaven disposats a aquest ensenyament, no hi veien cap mal.

Començaren l'aprenentatge i amb l'interès que hi posaren ben prest estigueren en disposició de representar "Flor de Murta", "Sa gallina rossa", "Gentil senyora", "Els mocadors"... Participaren primerament en el concurs regional—que guanyaren—i posteriorment s'embarcaren per representar les nostres danses a la Capital d'Espanya.

Sota la responsabilitat de la delegada, Catalina Verger Ferrer "de Cas Secretari" partiren cap a Madrid: Catalina Arbona Verger "Quelet", com a "dama" i de "cossiers" Francisca Xamena Miralles "Xamena", Joana Xamena Miralles "Xamena", Joana Aina Amengual Garcias "Veles", Catalina Mas Ribas "Soqueta", Margalida Mora Mayol "Baca", Catalina Mora Mayol "Baca+", Francisca Verger Ferrer "de Cas Secretari". El "dimoni" fou Rafel Martorell Gomila "Matarino" i el flabioler, Joan Grimalt Pocoví "Niu".

El 3 de desembre de 1959 aquest grup de jovenetes assoliren el primer premi nacional de dansa antiga ballant aquestes tres danses:

A l'arribada de Madrid, les cares de les "Cossiers" reflectien l'alegria del triomf

els "Cossiers" a Madrid

RIMER PREMI NACIONAL

*Reproducció
molt reduïda
de la primera
pàgina a tot
color del
diari "Ya"
de Madrid,
del 30 d'abril
de 1961.
Així mestre
"Niu" i na
Margalida
"Baca"
escamparen
per tot
Espanya el
simbolisme
dels nostres
Cossiers*

*El 8 de
desembre
de 1959
davant el
vell edifici
de la Casa de
la Vila, les
"Cossiers"
ballaren per
a tot el poble*

"Gallina rossa", "Obriu-nos" i "Els mocadors". Uns dies després tornaren a presentar-les en el teatre "María Guerrero" i els llargs aplaudiments foren una mostra més de la gran acollida que allà tengueren els nostres tradicionals balls, els quals, per altra part, foren oferts davant tot el cos diplomàtic, fet que ens duu a pensar que, des d'aleshores són records més enllà de les nostres fronteres.

Per la ràdio i la premsa la gent de Montuïri estava assabentada de l'èxit de les seves representants. D'aquí que es preparàs una rebuda apoteòsica. L'Ajuntament envià al moll de Ciutat "sa rúbia" (un petit autocar) i les mateixes autoritats anaren a rebre-les a la davallada del vaixell.

L'arribada a la vila fou el dia de la Puríssima, 8 de desembre, motiu pel qual molta gent ja els esperava devora Ca Ses Monges. Varen haver de davallar i allà mateix ballaren unes danses, però tot seguit se n'anaren cap a plaça on fou la rebuda "oficial". Tornaren ballar i allà vénga felicitacions i

enhorabones mentre les "cossiers" no hi cabien de satisfacció per la gesta aconseguida per al nostre poble.

Dos anys després es va repetir l'experiència, tornaren a Madrid, aquesta vegada a un concurs mixt: llevaren tres al·lotes i hi posaren tres homes: en Biel Rigo "Muix", en Tomeu Garau "Tec+" i en Marinao Llofriu. En aquesta segona sortida ja sols aconseguiren el segon premi, si bé varen estar 12 dies visitant Madrid i els voltants. Fins i tot anaren a veure "Doña Francisquita" amb les 300 pessetes que els havia donat l'Ajuntament, però... volien anar a butaques i els dobles no els bastaren i es varen haver de conformar en el "galliner". També podríem contar altres anècdotes d'aquesta segona i de la primera eixida. Pel que fa al flabioler n'hi passaren dues: quan va anar a tocar el flabiol, no hi havia manera de sonar perquè havia menjat tants de cacahuets que no

el deixaven respirar bé; i l'altre fou mentre sonava el tamborí: li fugí la maceta i va haver d'acabar tocant amb les mans. Una altra es produïa pels carrers de Madrid: Bé el pregaren lesjoventes, abans d'anar a presenciar "Doña Francisquita": no hi hagué manera de fer canviar les esperdenyes al dimoni quan anaven de paisà. No vos imaginau, per altra part, en "Matarino" des d'Alacant a Madrid amb un sac a l'espatlla duent-hi dedins la carota del "dimoni"! I l'amo en "Niu" que no havia estat mai a Madrid... o el mateix "dimoni" amb la careta posada quan es dirigien a ballar, pels carrers de Madrid, espantant tots els qui passaven...! Se'n duien cada retgiró...! Però a la segona vegada no fou en "Matarino" sinó en Miquel "Millonari" (un foraster que estava llogat aquí). Però un i altre, i tots, damunt l'escenari hi posaren "tota l'ànima" per fer-ho tan bé com sabien.

(Continua a la pàgina següent)

Joan Pere Cloquell Mateu, "Es Capellà Xigala"

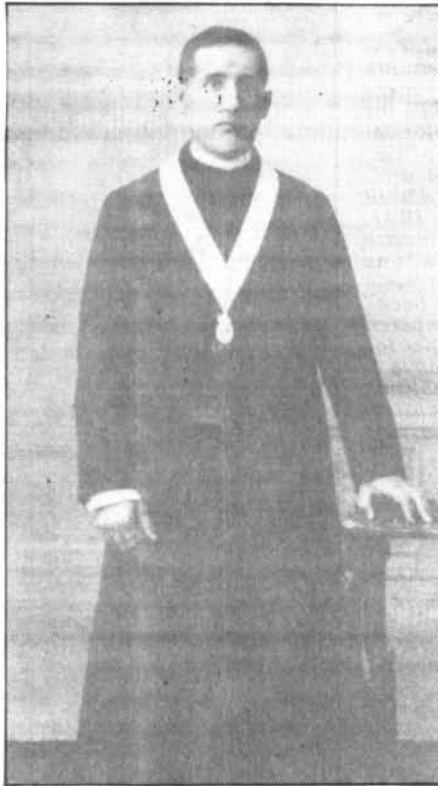
EXERCÍ EL SACERDOCI A ARGENTINA I A PERÚ, PERÒ TORNAT A MONTUIRI TENGUÉ ALTRES PREOCUPACIONS

Corria l'any 1870 quan a Montuiri nasqué Joan Pere Cloquell i Mateu. Era fill de Jeroni "Xigala" i de Joana Aina de "Can Rei". D'aquest matrimoni nasqueren cinc fills: Josepa (que de petita era coneguda a la vila per "Juanita"), la qual fou monja i cofundadora de la Congregació de Germanes Missioneres dels Sagrats Cors (1), Jeroni i Joan Pere (aquests dos, preveres), Melcion (que també estudià en el seminari) i Gabriel (aquest morí als 15 anys).

El pare d'aquests cinc al·lots era mestre d'escola i secretari de l'Ajuntament, el qual, ben d'acord amb la seva esposa, es va preocupar fortament de donar als seus fills una sòlida educació intel·lectual i espiritual.

En Joan (així era conegut per tot-hom) juntament amb en Jeroni, de petit, després d'haver après les primeres lletres, anà al Seminari, a Ciutat. I una vegada que fou ordenat sacerdot va manifestar els seus desitjos d'anar a exercir el seu ministeri a Amèrica. I així ho féu. Se n'anà a l'Argentina; però es veu que per raons que desconeixem, no s'hi va sentir bé i al cap d'un parell d'anys tornà a Montuiri.

Aquí veié, però, que no era el seu lloc adequat. Dins pocs anys tornà a

Sudamèrica, però aquesta vegada el seu destí fou el Perú. Allà hi visqué i exercí com a rector de parròquia de poble per espai d'una vintena d'anys.

"Es Capellà Xigala" era d'un caràcter molt alegre, francot i trempat, i també fumava molt, motius uns i altres que ajudaren a que ben prest fos popular i pogués conuiu en harmonia amb la gent peruana. Allà el tenien com a mestre tant pel caire religiós com dins l'aspecte intel·lectual.

A la tornada de Perú, uns set anys abans de la seva mort, vengué carregat de records d'aquelles terres, encara que no ben civilitzades.

Contava ell que estant a un poble de la serra peruana va llogar un home per anar a desenterrar cadàvers d'indis morts abans del descobriment, perquè hi havia la creença que quan morien els posaven una careta d'or, amb la qual se n'anaven al cel. I amb tot quant de valor històric trobà, féu un museu, el qual, quan tornà a Montuiri, el dugué aquí.

Entre les peces de molt de valor que portà, cal esmentar una aixada de pedra d'abans que les fessin de ferro, amb la qual, quan l'inca (2) un pic cada any

anava a aquest poble, l'emprava per fer un solc de dues o tres passes, i amb la sang de tres o quatre al·lots joves que mataben a posta, regaven el blat de les Índies que enterraven dins aquell solc. Això es feia als voltants dels segles X al XV, dins una cerimònia solemne, era el símbol que a partir d'aquell moment ja es podien posar a sembrar el blat de les Índies i així fruitava tal com pertocava (3).

Entre les moltes fetes que li succeïren, sabem que un dia, quan el criat li servia el dinar veié que el vi tenia un color dolent; va sospitar, i li va dir: "Beu tu, primer". Cosa que no volgué fer. Aleshores "es Capellà Xigala" tragué una pistola i li digué: "Te'n pots anar". I així el despedí.

En una altra ocasió, quan el vespre anà a tancar l'església es trobà amb un gat, que començà a insultar-lo i li volia pegar. A més, era d'una gran envergadura, però així i tot va sostenir una gran lluita... vengà bufetades... El fet fou que des d'aquell dia ja no volgué tornar anar a tancar l'església, hi enviava l'escolà.

Les dones del camp, del Perú, anaven a vendre naps, amb una bistrieta, al mercat i pel camí trobaven les que ja en venien, que hi havien anat el dia abans. I era molt freqüent, quan els demanaven: "¿Hay novedad por el camino?", que contestassin: "Sí, pero forzar y no más". I era que els sortien els lladres, però no els importava que les forçassin; el fet important per elles era que no els havien pres els doblers. A això ho relatava "es capellà Xigala" amb unes rialles... però així descrivia com era la gent d'allà, en el seu temps.

Encara en contava més, a la tornada definitiva a Montuiri... però ens allargàriem en excés. En arribar aquí es trobà amb bastants de doblers i féu edificar un gran casal, que es distingís dels edificis veïnats: la casa que fa cap de cantó en el carrer des Pujol amb el del Calvari.

Aquests darrers anys que visqué a Montuiri, es pot dir que fou capellà, però per a ell. Encara que, qualche vegada, quan feia un sermó, si la gent ho sa-

(Continua a la pàgina següent)

Una altra cara dels "Cossiers"

(Ve de la pàgina anterior)

Fins i tot el diari de tirada nacional "Ya" va publicar el 30 d'abril de 1961 a la primera pàgina la grandiosa foto que reproduïm. Això va ajudar també a difondre per tot Espanya la fama dels nostres "Cossiers".

Abans, a Ciutat, havien actuat dues vegades, també amb l'èxit d'altres llocs: en el Teatre Principal i en el "Círculo Mallorquín".

Ara bé, aquestes "Cossiers", malgrat l'èxit assolit, sols varen ballar en aquestes dues ocasions i per aquest motiu. No participaren mai a les festes de Sant Bartomeu ni tornaren sortir.

Onofre Arbona

Bartomeu Gomila Tous, "Canet"

"MALGRAT LES DESVENTURES DEL TEMPS DE LA GUERRA, LA VIDA NO M'HA TRACTAT MALAMENT"

... "Tot això era conseqüència de la guerra..." Així resa com a preludi o com a nota destacada damunt la primera pàgina d'un estret paquet de folis, on l'amo en Tomeu Gomila Tous "Canet" té escrites les peripècies, els sofriments i les desventures que passà el temps que li tocà estar al front, durant la nostra guerra civil, de tants dolorosos records.

Guarda aquests folis mecanografiats —imaginam— per reviure, repassant-los, una època de la seva vida carregada de fets que no s'haurien de tornar repetir mai més: la lluita entre germans.

Però no tan sols varen esser dies amargs, durant els quals la febre i la debilitat el postraren davall pins, mates i hospitals. Ell va desenrotllar també unes activitats molt interessants, durant anys, dins el nostre poble. També féu poble. Escoltem-lo.

—¿Quants d'anys teniu, l'amo en Tomeu?

(El nostre home, sec ell, assegut amb l'esquena molt dreta a una cadira en-

front de nosaltres, es recolza amb els braços mig enravenats, damunt un gaia-to, que sempre l'acompanya).

—Vaig néixer dia 20 de febrer de l'any 10. La meua dona, Francisca Jaume Amengual, també nasqué el mateix any, per tant, ara tenim els dos, 80 anys.

(Es retira un poc, com si posàs les seves idees en ordre.

—Seguiu, l'amo en Tomeu.

—Em vaig casar dia 31 de desembre del 32. Hem tengut quatre fills i una filla.

—¿Per què no ens feis un resum de tot quant ha estat la vostra vida, des que tenguéreu ús de raó?

(No es fa pregar més).

—Uns, els més vells, ho hem experimentat, i els joves saben, per boca dels seus padrins, les penalitats i l'escassetat de medis que sofrírem quan fórem nins, els de la nostra generació. Jo no vaig esser una excepció. Abans dels set anys ja estava llogat a Can "Ferrí", una possessió de Sa Marina, deu quilòmetres allà deçà Lluçmajor. La madona d'aquesta finca, que era cosina de mu mare, vengué a cercar-me per llàstima. No cobrava res. Feia de porqueret, ajudava al pastor i feia les feines pròpies d'allò que es deia en aquell temps, un "plaça morta". A canvi em mantenien i em rentaven la roba. Poc a poc vaig començar a llaurar i als 12 anys manetjava un parell de mules amb un jou, enganxades a una arada amb orelles.

—Molt he sentit parlar d'aquesta classe d'aradades, ¿és que no n'hi havia d'altre tipus?

—Vengueren després les arades amb unes pales, que jo no vaig manejar mai, i seguidament les arades amb rodes.

—¿Sempre estàreu dins "Sa Marina"?

—No, de "Sa Marina" vaig passar a Son Costa, on hi vaig estar un any de pastor i després vaig estar de pareller a "Sa Marimona". Aquí manejava una

(Continua a la pàgina següent)

Joan Pere Mateu Cloquell, "Es Capellà Xigala"

(Ve de la pàgina anterior)

bia, corria per escoltar-lo, perquè tenia fama d'esser bon predicador.

Es conta per cosa certa que quan havien de partir a una processó del Corpus, el rector volia que hi anàs amb capa "pluvial" i la hi envià per l'escolà (que aleshores era mestre Sion). I quan acabà la processó "es Capellà Xigala" aprofità per gastar una broma al rector: va agafar un bon grapat de sacs buits de paper de ciment, els va embolicar amb diaris de tal manera que no es destriava el que era, i ho envià al rector. I quan aquest ho va desfer es va trobar amb els papers en lloc de la capa "pluvial". Una segona vegada hi tornà enviar l'escolà, i ara sí, la hi va remetre.

A la vila havia fet dos amics íntims: mestre Pere "Soldadet" i en Jaume, pare d'en Sebastià "Xigala". Amb ells o amb altres feia moltes excursions a peu, anaven a Cura i a altres llocs.

També va poder desenvolupar una afició que des de petit covava en ell: els ocells. Tenia una gàbia molt grossa i anava a caçar-ne. Tan prest es plantava a la "potada del dimoni" com a altres

indrets. Caçava tords i mèrleres, i caderneres i gorrións: a tots els ocells els posava dins la gàbia i procurava que hi fessin el niu, cosa que difícilment aconseguia.

Al cap de poc temps es va comprar un cotxe (possiblement el primer que hi hagué a la vila) i tenia de xofer en Gaspar Mesquida "Serra" (qui morí a rel de la guerra civil). Però els seus amics li pronosticaren que el cotxe seria la seva perdició. I ho deien perquè deixaria de fer exercici. I així fou.

Quan encara era relativament jove, als 57 anys, moria "es capellà Xigala". Era el 14 de juny de 1927. Féu hereva del seu museu i de quasi totes les finques, la germana morja, motiu pel qual aquest tresor desaparegué de Montuiri. Així mateix deixà una finca a Can Sebastià "Xigala", una altra a un amic i una altra a na Tomassa, la criada.

Onofre Arbona

Nota.- Les dades d'aquesta ressenya ens les facilità Sebastià Cloquell "Xigala".

- (1) V. BONA PAU núm. 423 de maig 1988.
- (2) Inca, era el cap de la tribu.
- (3) En temps dels indis, el blat de les Índies constituïa la principal anyada.

Les aventures i desventures de l'amo en Tomeu "Canet"

"ELS DISSABTS, DINS CA MADÒ "NEA", FÈIEM ESCAMBRINS A DOS CÈNTIMS"

VA ANAR DUES VEGADES AL FRONT DE BATALLA, PERÒ CADA VEGADA VA TORNAR MALALT

LES FEBRES ALTES EL RENDIEN FINS A PERILL DE MORT

(Ve de la pàgina anterior)

arada amb rodes, amb barreres de 16 arroves, a la qual hi estiraven tres muls. Tenia ja 16 anys. De "Sa Marimona" vaig anar també més tard de pareller a "Son Ribes" de Ca Don Miquel Ferrando, i quan vaig tenir uns 19 ò 20 anys, vaig passar a fer feina a ca nostra.

—I a ca vostra, ¿a què us dedicàveu?

—Anava de pous, com ajudant, amb en Pere Joan "Rubi". Aquesta feina la vaig fer uns dos anys.

—Sembla que a la fi us assentàreu baix de la vostra teulada.

—No ho creguis, Vegueren a cercar-me des d'"Es Cap Blanc" per fer de pastor. I hi vaig estar un any.

—Sembla que, com els de la vostra generació, estàveu destinat a trotar per mitja Mallorca, per guanyar-vos el pa. ¿Què us pareix si parlem d'altres coses, per exemple de com eren i de qui eren els primers cotxes que hi va haver en el nostre poble. ¿Us en recordau?

—El primer cotxe que tenc record d'haver vist, fou el de Don Miquel Ferrando (el metge). Era, em pens, un "Citroënet" de dues places. Després el "Ford-T" de l'amo en Biel "Lull"...

Record que l'amo en Biel "Rei" també tenia un cotxe. Això no ho record molt perquè sempre vaig estar llogat fora del poble.

—Així i tot qualche cosa deuen recordar, en especial, d'aquell temps?

—Em record que hi havia un rector, que em sembla que era de Sa Vileta, que morí a Montuiri. El se'n dugueren amb el tren a enterrar al seu poble i la música l'acompanyà fins a l'estació de Montuiri. Són records molt confusos, perquè jo era molt nin, tenia uns 6 anys.

—¿Recordau qualche cosa més que ens pugui donar llum, així com era la vida del poble en aquell temps?

—Record que quan jo tenia uns 7 ò 8 anys, a ca nostra només hi havia una "bombilla" amb un fil llarg, per poder-la passejar per tota la casa. La farinera, la fàbrica de sabatilles i la de l'electricitat estaven a s'Hostal d'en Ferrando...

(L'amo en Tomeu en aquests moments sembla que no parla amb nosaltres, està enfora, absort, recitant en veu alta la sèrie de records que acudeixen a la seva memòria).

—... ¿Saps? —continua ell— la fàbrica d'electricitat tenia molt poca força i

estava prohibit tenir més d'una o dues "bombilles" enceses al mateix temps, dins una mateixa casa. Ens tallaven la llum a una hora determinada de la nit, i estàvem a les fosques fins l'endemà. Si per qualche cosa necessitàvem veure-hi, havíem de recórrer al llum d'oli o a una espelma.

—¿Quines eren les vostres aficions o entreteniments?

—Els dissabtes a vespre, dins ca madò Magdalena "Nea", una taverna qui hi havia aquí on és ara "Can Xinet", davant Can Tomeu "Des Forn", ens vàiem amb els amics. Gent del poble i porquerets, pastors i missatges de les possessions del terme. Allà fèiem escambrins a dos cèntims. A vegades, el mateix dissabte, de tard, després dels escambrins, sortíem a cantar, amb un grupet, a la nit, pels carrers del poble. D'aquesta manera passàvem el temps. No hi havia res més.

—¿On vàreu aprendre de llegir i escriure?

—Fins als 6 anys i mig vaig anar a Ca Ses Monges. Allà vaig aprendre de llegir i escriure. Però quan vaig tenir 15 ò 16 anys, vaig anar a escola els vespres amb l'amo en Biel "Moliner".

(Continua a la pàgina següent)

MODEL MON

DINS LA
NOSTRA
COMARCA

MOBILIARI - ART - DECORACIÓ

Carretera Palma - Manacor, Quilòmetre 22'700 - Tels. 12.50.34 - 12.50.69 - 12.51.26
FINCA CABRERA CASAL D'ALGAIDA 07310 ALGAIDA (MALLORCA)

(Ve de la pàgina anterior)

Tots els allots de la meua edat ens deixoníem per anar a escola els vespres, per aprendre quatre números, llegir i escriure. En aquell temps també feien escola els vespres, en Tomeu "Doia", en Vicenç "Xiu" l'amo en Tomeu "Menut" i altres.

—Sé que us tocà anar al front durant la nostra guerra civil, i que uns ho passaren malament, degut a les bales i a la metralla i que us ho passàreu fatal a conseqüència d'unes febres. ¿Què ens podeu dir d'això?

(El nostre interlocutor esperava la nostra pregunta. Abans, com hem dit, ens havia mostrat un folis on es contaven les seves desventures durant la guerra. Es va incorporar un poc cap a la taula que ens separava, i començà la seva història).

—Era el dia 10 de juliol del 38, estant jo en el servei militar quan, després d'haver-nos anunciat la nostra partida cap al front, posaren el regiment de Campos (jo entre ells) dins el tren. Des de Campos, sense aturar-nos i a través del túnel, passarem directament al moll de Palma, on embarcàrem el mateix vespre cap a Vinarós. Des de Vinarós cap a Calatayud i des d'aquí a cobrir baixes a diferents sectors. Em destinaren a Serra d'Espadà (Castelló) i el mateix vespre entràrem en combat. Al segon dia de front, passaren llista demanant-nos quines malalties sofriem. Jo era trencat i m'operaren el 17 de juliol a Castelló. Als 14 dies de l'operació em donaren 15 dies de permís per convalescència, a Mallorca. Per arribar aquí vaig estar més d'una setmana, emprant tota classe de medis i dormint i menjant quan i com podia.

—Però arribàreu, ¿no?

—Sí, però no vaig poder partir cap a la península per reincorporar-me fins a la fi d'agost, degut a que no podia sortir vaixell cada dia, sinó quan les circumstàncies ho permetien. Quan a la fi vaig retornar al front de guerra, em vaig incorporar al Regiment d'Infanteria número 25, de San Quintín (Valladolid) i d'aquesta capital, en expedició, al front de l'Ebre. Als dos mesos d'estar allà em pegà una infecció intestinal. Tal vegada a conseqüència de beure aigua

L'AMO EN TOMEU VA INSTAL·LAR LA FARINERA FA 42 ANYS. LES SITGES SUPOSEN UNA INNOVACIÓ I MILLORAMENT

del riu que anàvem a cercar amb les cantimplors. Em retiraren amb ambulància a Caspe després d'haver passat dies sense menjar ni beure per davall els arbres i dins les trinxeres. D'aquesta darrera ciutat, a l'hospital d'infecciosos de Saragossa. Durant tot aquest trajecte, d'uns quinze dies de duració, vaig tenir sempre una febre molt alta; el paludisme s'havia apoderat de mi. Durant un espai de temps en què la febre em desaparegué, els metges em donaren permís per venir a Mallorca. Altra vegada les mateixes dificultats per venir a l'illa, emprant molt de temps i mentrestant la febre s'havia apoderat altra volta de mi. Si no hagués estat per un grup de soldats amics, que també venien de permís, i la gent que m'auxiliava pel camí, no crec que hores d'ara ho contàs. Una vegada a Mallorca, vaig estar 45 dies a l'Hospital Militar de Palma, quasi sempre amb febre alta. El dia 5 de febrer del 39 un tribunal metge em declarava inútil per paludisme crònic. La guerra em tractà així.

—Una vegada acabada la guerra, ¿a què us dedicàreu?

—Abans de la guerra, l'any 1934, em vaig dedicar a compra-venda de palla. Feia els viatges amb el camió dels "Escolans". Pagava set duros per viatge. Després de la guerra vaig continuar traçant palla fins a l'any 40.

(L'amo en Tomeu conta i no acaba, l'interrompem per fer-li altres preguntes).

—Però vós, l'amo en Tomeu, vàreu derivar cap a altres negocis. ¿Com va ésser això?

—Sí, l'any 1940 vaig comprar el solar on vivim actualment. El 1941-42 vaig comprar un camió de segona mà i vaig seguir el transport de palla. Però al mateix temps duia "abonos", comprava ametles i transportava tot quant es presentava. L'any 1948 vaig comprar una matrícula de farinera a en "Molí d'aigua", de Sencelles, i la vaig instal·lar a ca nostra. Després d'una sèrie de transformacions i innovacions, la fàbrica continuà treballant a ritme accelerat, dirigit-la el meu fill major.

—¿Què us agradaria fer si fos possible tornar començar de bell nou la vida?

—Faria el mateix; passava molt de gust fent aquesta classe de feina.

—¿Què enyorau dels temps passats?

—Excepte el temps de la guerra, la vida no em va tractar malament. Vaig lluitar per obrir-me pas i ho vaig aconseguir, crec. Enyor aquella activitat.

—¿Quina virtut destacaríeu dels nostres avantpassats?

—Em referiré als meus obrers, que varen ésser les persones que més vaig tractar. Sempre ens vàrem dur molt bé. Destacaria la seva honradesa, el seu treball i la seva entrega. Així eren els nostres avantpassats. He de dir, però, que avui també hi ha gent extraordinària.

—I de la societat actual, ¿què pensau?

(A l'amo en Tomeu li costa donar una opinió; no sap com s'ha de definir. Però a la fi es decideix).

—Com he dit abans, hi ha gent que val un món. Però els temps passats eren una altra cosa. Avui les coses han canviat molt. No es pensa igual. Ens fixam massa en el benestar i comoditats dels altres, ens matam de fer feina i preocupacions per superar-les i per aconseguir més. En una paraula el consumisme, la societat de consum, com es diu ara, ens devora.

Miquel Martorell Arbona

EL IV CONCURS LITERARI

Sobre fira, verges, emigracions i jocs en temps passat

LA FIRA D'ABANS

Em contaren els meus padrins que la fira dels anys de la seva infància es feia a plaça el dia 8 de setembre. Es va aturar per la guerra i després començà la fira de la perdiu. Venien a vendre els marxandos, que duïen coses de primera utilitat: graneres, senalles, escales...

També es feia fira a la plaça vella, allà hi anaven els mercaders a vendre els animals, com porcs, ovelles, ases, cavalls... Però no era com ara, no hi havia gaire llocs per als nins i nines. Així mateix feien festes populars, carreres ciclistes i carreres de cavalls.

El que amb més bon record li queda a la meva padrina són les berbenes que es feien al Dau i a les escoles.

Toni Cerdà Ferrer - 7è.

LES VERGES, UN TEMPS

Un dissabte vespre, mentre ma mare feia el sopar li vaig fer aquesta entrevista sobre la festa de les Verges a la seva infantesa:

—¿Què feïeu el dia de "Ses Verges"?

—Ens aixecàvem el dematí, berenàvem i anàvem a escola. A les 9 partíem tots plegats amb la panereta de bunyols fets a ca nostra, fruita, dinar i aigua; i ens anàvem a fer una excursió a qualche possessió o al Puig de Sant Miquel. Arribàvem allà on anàvem a les 10'30 o a les 11, després berenàvem i jugàvem a conillons, a la corda o a qualsevol cosa fins a la una. Llavors dinàvem i tornàvem a jugar fins a les 4. Llavors replegàvem i tornàvem cap a l'escola tots junts.

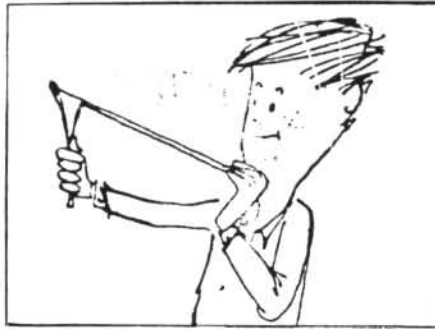
—¿I què feïeu a l'horabaixa?

—Quan arribàvem a l'escola cada nin se'n tornava cap a ca seva. Una vegada allà contàvem el que havíem fet, a què havíem jugat, on havíem anat i tot quant havíem vist, als nostres pares.

—I el vespre, ¿què feïeu?

—Dèiem el "Pare nostro" tots plegats i després sopàvem. De postres menjàvem un parell de bunyols i ens n'anàvem a jeure ben cansats.

Maria del Pilar Amengual Gomila - 7è.

EMIGRACIONS

Entrevista a Guillem Miralles Lladó

Feim aquesta entrevista perquè ens interessa saber per què tanta gent va emigrar; entre uns d'ells l'amo en Guillem Miralles Lladó.

—¿Per què vàreu emigrar com molts d'altres?

—Vàrem emigrar perquè hi havia poca feina a Mallorca. A Montuïri quasi tots els picapedrers feien feina a l'església, i a l'església es va acabar la feina, i viag decidir partir.

—¿Com ho féreu, ja que no hi havia molts de medis de transport, com l'avió?

—Amb un vaixell, que es deia el "Conde Bientamano"

—¿Quin tipus de feina feïeu?

—De picapedrer. Vaig anar a fer feina dins la selva. Allà feia mal fer feina perquè hi havia moltes serps: "la coral, la viejecita, boa, cascavell, macanara..."

—¿Quina vegetació hi havia?

—Tot era selva; feia molta calor i plovia molt.

—¿Quants d'anys hi vàreu estar?

—Tres anys.

—¿Quants de montuïrers hi havia?

—Vuit; i quatre feien feina amb jo.

—¿Sempre vàreu fer la mateixa classe de feina?

—No. Vaig trobar un amic felanitxer i vam montar un fàbrica de sal a Puerto Cabello.

—¿Podíeu anar a les platges a nedar?

—Hi anàrem una vegada, però ens vam escalivar perquè hi havia taurons.

—A Puerto Cabello, ¿hi havia molts de blancs?

—No; n'hi havia molt pocs.

Cristòfol Amengual Nicolau - 7è.

Joan Sampol Roca - 7è.

Guillem Miralles Pou - 7è.

JOCS

LA TERRETA

Es feia un caramull de terra i a dedins s'hi posaven agulles, i com més n'hi havia, millor; i un tirava una pedra al caramull i si veia les agulles, eren seves.

PEDRETA CÓRRER

Hi ha una persona que ho duu i ha d'anar a encalçar les altres de peu coix; i li diuen pedreta córrer.

AMAGA BUSCA

Una persona amaga una busca (bastonet). Després la que ho ha de cercar, si esta enfora li diuen "aigo" i si està prop, "foc crema'l".

A L'ESQUENETA

Es juga amb dues persones, una a l'esquena de l'altra, aferrades i es van fent preguntes com aquestes:

—¿On estàs?

—Damunt una banqueta.

—¿Que beus aigua de la mar?

—Gira't que jo vull qualcar.

MEMA

Es juga de peu coix, tiren una pedra dins un quadre i si la pedra cau defora del quadre o damunt la retxa, han perdut. Es bota de quadre en quadre, a peu coix.

MOCADORET

Fan un rotlle i hi ha una persona enmig. La d'enmig duu els ulls tapats amb un mocador i ha d'anar a tocar una persona del rotlle i ha de dir el seu nom; i si ho endevina, passa enmig.

Neus Oliver Manera - 7è.

Francinaina Antich Mayol - 7è.

Magdalena Pocoví Gelabert - 7è.

Hem rebut també treballs firmats per Jaume Rossinyol Garcia, Gabriel Mayol Miralles, Antònia Font Socias i Antònia Carralero Rodríguez, de 7è, que per manca d'espai no podem publicar.

LA MANCOMUNITAT DES PLA VA CLAUSURAR A MONTUÏRI UN CURSET SOBRE DROGODEPENDÈNCIA

Dia 8 de novembre en el Local Jove i sota la presidència de Joan Verger, President del C.I.M., es va clausurar el curs de drogodependència organitzat per la Mancomunitat del Pla i al que hi participaren policies de totes les localitats de la Mancomunitat i altres persones vinculades a aquest servei que havien participat a cursos semblants.

Vengueren tots els batles o els seus representants, diferents metges, caps de servei, presidents de les Comissions d'Acció Social i de Sanitat. I Joan Verger va aprofitar per exposar alguns temes relacionats amb residències, menjadors, assistència domiciliària, Hospital General, traspàs de competències... i acabà desitjant que tinguin l'eficàcia.

Presidència a l'acte de clausura del curset sobre drogodependència

DOS DITS DE SENY CONSUMISME

S'acosta Nadal i El Reis, i això vol dir que ja han començat les campanyes publicitàries per ajudar-nos a tudar diners en llepolies, fútilses i coses inútils.

Parlam molt de crisi, ens queixam que les coses puguen, que hem de fer molta feina per viure al dia, però no ens volem privar de res. Com a botons de mostra, basta veure el que es gasta un al.lot en "chucherias" i "màquines" o un jove en la "marxa" del cap de setmana. I no és que hàgim de plànyer res a

ningú, però lo trist és que tot això no obeeix més que a una manca d'actitud crítica davant una societat de consum que manipula sobretot els més dèbils i influenciables, creant modes i "necessitats" que enlluernen i passen aviat.

Avesats a viure "cor què vols, cor què desitges" no és estrany que per les festes "s'olla gran vagi dins sa petita".

Davant les actuals perspectives econòmiques, cal administrar els diners amb un poc de seny i tenir en compte allò de "No hi ha poc que no basti, ni molt que no es gastí".

Salomé

TERCERA EDAT Assemblea Regional

L'Assemblea de la Tercera Edat celebrada a l'Hotel "Bahía" de Ciutat els dies 10 i 11 de novembre passat, fou la primera de les activitats dutes a terme per l'Associació durant el mes. A ella hi assistiren alguns representants de Montuïri.

Segons participava el president, Rafel Socias, a fi d'adequar la normativa actual amb la de la Comunitat Europea, es va acordar per unanimitat canviar el nom de "Tercera Edat" pel de "Persones Majors". Un altre dels acords fou el d'emmarcar les associacions locals per comarques, tal com figuren dins la Comunitat Autònoma. D'aquesta manera i per comarques tendran representació dins el si de la Junta Directiva Regional. També es renovaren alguns càrrecs, es va donar compte de les activitats realitzades, de l'estat de comptes així com de poder disposar prest d'un nou local per a la Federació Regional.

Altres actes

Entre les altres activitats dutes a terme cal esmentar l'assistència al Dijous Bo d'Inca, dia 15, i dinar a l'Alqueria des Comte. La conferència sobre plats de cuina, dia 20, a càrrec del Professor de l'Escola d'Hosteleria, Pinya Florit. I finalment la "Diada de matances" a "La Ponderosa", jornada que també es va aprofitar per visitar les coves dels Hams i per poder gaudir, a l'acabament, d'un bon ball.

Dr. PERE GARAU LLOMPART ACUPUNTURA

Dilluns, dimecres i divendres, cita prèvia

TRACTAMENTS DE:

Stress, ansietat, depressió	
Obessitat	Cervicàlgies
Tabaquisme	Ciàtiques
Reumatismes	Vertígens
Lumbàlgies	Frigidesa

Carrer d'Es Born, 11 - Tel. 66 05 16 - LLUCMAJOR

UN LLIBRE NOU

CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS
GOVERN BALEAR

TALL DE DONES de Bàrbara Genovard Darder

Si diguéssim que Bàrbara Genovard en el llibre "Tall de dones" ha sabut captar l'essència de les generacions del Pla de Mallorca de principis de segle, ja reflectariem el fons d'aquest llibre.

L'autora ha aconseguit arribar a la intimitat de les persones i dels fets aconseguint que no romanguessin a l'oblit, la manera d'esser, ocupacions i preocupacions que absorbien la major part del temps de la gent que aleshores habitava els nostres pobles. Encara que les apor-

tacions de les quals s'ha valgut l'autora per escriure aquest llibre fan referència exclusivament a Ariany, molt bé haurien pogut esser de Montuïri o de qualsevol altre poble pagès d'aquests indrets.

També podria dir-se que és preferentment una història oral on estudia i descriu, a través de quant ha escoltat, una forma de vida pròpia d'aquelles generacions. I així aconsegueix que romanguin impresos uns hàbits i costums que avui ja s'han perduts quasi tots.

Bastants de gràfics, quadres, figures i dibuixos (d'estil *naïf*, aquests) avaloren aquesta obra, que amb insignificants alteracions —excepte, naturalment, les que fan referència a la demografia— podrien atribuir-se al nostre poble. - O.A.

Editat per l'Institut d'Estudis Balearics

COL·LECTA PER L'ESGLÉSIA DIOCESANA

La collecta del dia de l'Església Diocesana, que estimula la col·laboració de tots al sosteniment econòmic de les parròquies i altres institucions benèfiques o pastorals de la nostra Església de Mallorca, va recollir un total de 68.000 pessetes. La Parròquia ho agraeix a tots els qui hi han col·laborat.

SORTEIG DE "QUINTOS"

En el sorteig de "quintos" celebrat el passat novembre, els montuïrers resultaren així distribuïts: 3 a l'Exèrcit de Terra, Miquel Bauzá Garcia, Antoni Sastre Cerdà i Miquel Verger Miralles, i un a la Marina, Cristòfol Massanet Batle.

COMUNICAT DE PREMSA DEL P.S.M.

"L'Agrupació del PSM de Montuïri, analitzant l'actual situació política del nostre poble, ha arribat a les següents conclusions:

1.- Són preocupants les notícies o rumors que fan pensar en el continuïsm de la política municipal i candidats del Partit Popular. Quatre anys més de desgovern, malgastament, impovitzacions i desgavell urbanístic podrien ser caòtics per Montuïri.

2.- En conseqüència, és imprescindible que tots els montuïrers de seny participin activament en la política municipal, ajudant a opcions progressistes. Ningú pot quedar al marge i deixar el poble en mans irresponsables.

3.- El moment és tan delicat que la necessitat vital d'assegurar una majoria progressista a l'Ajuntament està per sobre els interessos immediats dels partits polítics. És per això que el PSM de Montuïri està disposat a renunciar a presentar llista electoral en solitari i convida tots els independents i partits polítics a participar en una candidatura alternativa al Partit Popular, unitària i progressista, que impulsi un programa per a Montuïri basat en l'austeritat econòmica, la planificació en les inversions i el desenvolupament de Montuïri en el marc d'una Mallorca més lliure i solidària.-

Montuïri, 23 de novembre de 1990.

Agrupació del PSM de Montuïri".

Pagamos
hasta el

13'50%

desde la primera peseta.

SIN COMISIONES NI DESCUENTOS
EN PAGARES DE MARCH
LEASING, S.A., A 12 MESES

Rentabilidad por tramos:

De 1.000.000 a 2.500.000 # 12, - %TAE

TAE

De 2.500.001 a 5.000.000 # 12,50 %TAE

De 5.000.001 a 10.000.000 # 13, - %TAE

A partir de 10.000.001 # 13,50 %TAE

Infórmese en cualquiera
de nuestras oficinas.

BANCA MARCH

CORAL I BANDA CELEBRAREN JUNTS LA FESTA DE SANTA CECÍLIA

Fou molt simpàtica la recollida dels nous músics que s'incorporaren a la Banda

Dia 21 els alumnes de música oferiren un concert a l'Església, com així mateix també ho féu el dissabte vespre la Banda de Música de Petra, dirigida per Pere Siquier. El dijumenge fou molt simpàtic el passacarrers de la Banda de Música recollint dels seus domicilis els nous músics que s'incorporaven a la Banda. No mancà la celebració Eucarística en el transcurs de la qual la Coral "Mont-Lliri" cantà la Missa "Te Deum Laudamus", de Perossi, dirigida per Baltasar Fiol. I seguidament alguns alumnes de l'Escola de Música i la mateixa Banda, dirigida per Pere Miralles, deleitaren amb un breu concert, cadascun. I tot va acabar amb un bon dinar, tots junts. El Patronat de Música organitzà tots els actes.

CORREDURIA DE SEGUROS
GOMILA S.A.

CARRER JAUME II, 4 - TELF. 64 60 43 - MONTUÏRI

AMB ELS MILLORS ANHELS
DE PAU I CONCÒRDIA

Desitjam a tots els montuïrers

FELIÇ NADAL I MOLTS D'ANYS

Club Columbòfil Missatger d'Algaida i Montuïri

El pla d'entrenaments per a la temporada 1990-91 fou aprovat a l'assemblea general de socis del Club Columbòfil Missatger de Montuïri i Algaida, si bé encara no està confeccionat el pla de concursos, la distribució de trofeus i diplomes i el sistema de puntuació.

Pel que fa al present trimestre, els dies d'engabiament dels coloms seran els dimarts de novembre, desembre i gener, excepte els dies de sortida des de Camp de Mar en què es traslladarà al dijous. Les amollades seran els dimecres, excepte les de Camp de Mar que seran els divendres. Els llocs elegits per a les primeres amollades d'aquesta temporada que ara comença són: Ses Covetes, S'Arenal, Cala Gamba, Moll de Palma, Santa Ponça, El Toro, Camp de Mar i Port d'Andratx.

En aquesta assemblea també es va decidir qui serien els que constituïrien la comissió de concursos, la tasca de la qual serà la de vigilar, supervisar i controlar tant les amollades d'entrenament com les carreres que començaran en el mes de gener. Aquesta comissió està formada per Joan Verger, de Montuïri, com a president; Andreu Oliver, d'Algaida, com a vicepresident primer; Sebastià Barceló, de Vilafranca, vicepresident segon, Jaume Martorell, de Montuïri, secretari, Joan Miralles i Bartomeu Miralles, d'Algaida, Jaume Sastre, de Sant Joan i Miquel Barceló, de Montuïri, com a vocals.

ESPORT ESCOLAR

El Col·legi Públic "Joan Mas i Verd" participarà un any més en el programa de l'esport escolar de l'anomenada marca de "Montuïri".

L'activitat esportiva de la nostra escola serà coordinada per tres caires diferents:

El Club Bàsquet Montuïri s'encarregarà de l'equip de mini-bàsquet femení, que és entrenat, un any més, per Mateu Coll. La competició començarà el mes

(Continua a la pàgina següent)

Un Montuïri millorat, que no acaba de convèncer

Resultats del mes de novembre

BÀSQUET INFANTIL

Cide, 29 - Montuïri, 32
Montuïri, 39 - S. Vicenç de Paül, 13
Santa Mònica, 29 - Montuïri, 32

En aquest moment el Montuïri encapçala la taula classificatòria amb tres victòries a les tres jornades disputades i es presenta com a màxim candidat a proclamar-se campió del grup.

BÀSQUET CADET

Andratx, 43 - Montuïri, 63
Montuïri, 57 - Jovent, 46
Sant Agustí, 79 - Montuïri, 77

F U T B O L

BENJAMINS

Vilafranca, 1 - Montuïri, 5
Montuïri, 8 - Escolar B, 1
Ses Salines, 2 - Montuïri, 0

INFANTILS

Barracar, 4 - Montuïri, 1
Montuïri, 0 - Sallista, 1

ESPORT ESCOLAR

(Ve de la pàgina anterior)

de gener i els rivals seran Algaida, Santa Eugènia, Lloret, Sineu, Verge de Monti-Sion de Porreres, Petra, i possiblement Ses Salines i Sant Alfons de Felanitx.

L'Associació de Pares presenta dos equips de futbol-sala. El de Cicle Inicial compta amb Macià Coll i Biel Pocoví com a entrenadors i Damià Verger i Jaume Martorell com a Delegats. La lliga també comença el mes de gener i les escoles seran les de Sant Joan, Sineu, Escola Nova de Porreres, Sant Jordi i Montuïri. L'equip benjamí serà entrenat per Joan Verger Jaume i jugarà contra Algaida, Sant Joan, Sineu i Verge de Monti-Sion de Porreres. Per cert que, per primera vegada, es farà el campionat de Mallorca de promoció en aquesta categoria.

Com a classe d'Educació Física, l'Escola, de la mà del professor Guillem Fiol, intervindrà a les trobades comarcals de tenis taula, bàsquet masculí, handbol i atletisme, i prendrà part en un programa de difusió de badminton.

Portocristo, 4 - Montuïri, 2

CADETS

Montuïri, 3 - Ses Salines, 1
Avance Artà, 1 - Montuïri, 2
Montuïri, 1 - Porreres, 1

JUVENILS

Port de Pollença, 4 - Montuïri, 2
Montuïri, 2 - Cardassar, 2
Montuïri, 4 - Xilvar, 0

III REGIONAL

Campanet, 1 - Montuïri, 0
Colònia, 1 - Montuïri, 1

I PREFERENT

Son Roca, 2 - Montuïri, 1

Excel·lent actuació dins el terreny d'uns ascendit i que s'ha convertit en la revelació de l'actual campionat. Malgrat això, els vermenlls-blancs tengueren una gran actuació i mereixeren com a mínim l'empat, que tengueren dins les mans arrel de les oportunitats fabricades però no cristalitzades en gol. Pel Montuïri va marcar Joan Carles Forcades en el minut 33, quan el Son Roca guanyava per 2 - 0.

Montuïri, 2 - Santanyí, 0

Els santanyiners elaboraren el major nombre d'ocasions de gol, però va ser el Montuïri qui va aprofitar les poques de què va disposar. L'encontre fou competitiu i interessant per la lluita de tots els jugadors i per la lluita tàctica entre els dos entrenadors, Zubieta i Amengual, lluita en la que va guanyar la partida el Montuïri. Els gols foren marcats per Oviedo i Maestre, de penalty.

Espanya, 1 - Montuïri, 1

Positiu resultat, positiu punt i positiva actuació del Montuïri en el terreny del líder. S'avança l'Espanya en el marcador en el minut 20 de la segona part i mancant poc per al compliment del temps reglamentari empatà Maestre. En els minuts de descompte, el Montuïri va desaprovechar dues claríssimes ocasions de gol.

Montuïri, 1 - Felanitx, 5

Sorpresa grossa pel resultat i per la sèrie de partits bons que havia fet el Montuïri darrerament. El tanteig parla per si mateix. Inspiració golejadora visitant davant una defensa local que va "fer aigo".

Biel Gomila

Els jugadors dels nostres equips

INFANTILS I REGIONAL (fitxa tècnica)

Entrenador: Josep Sampol Cerdà.- **Zon. entrenador:** Matias Miralles Manera.- **Delegats** Jaume Roca Arbona i Rafel Ribas Mas.- **Jugadors:** Juan Jaume Roca Noguera (19-2-77), Gabriel Pocoví Ferrando (23-3-77), Rafel Honorat Ribas Mayol (22-9-77), Ivan Cidale Cerdà (15-8-77), Miquel Llaneras Juan (21-5-77), Gabriel Mayol Miralles (24-4-77), Franc. Xavier Socias Pocoví (11-9-78), Bartomeu Bennassar Verger (28-1-78), Francesc Ferrer Ribas (3-10-78), Joan Socias Fiol (30-3-78), Jaume Rossinyol Moll (3-6-78), Rafel Pinteño Massanet (12-12-78), Cristòfol Amengual Nicolau (16-12-78), Antoni Verger Cerdà (13-10-78), Guillem Andreu Amengual (27-2-78), Joan Sampol Roca (16-6-78), Joan Mesquida Llinàs (24-1-78), Gabriel Amengual Martorell (22-7-78), Joan Mateu Sbert (19-1-78) i Rafel Miralles Martorell (28-10-78)

CUINAR EN CASA**TRUFES****INGREDIENTS**

150 gs. de xocolata rallada.
100 gs. d'ametles o avellanes rallades.
150 gs. de sucre.
1 cullerada de conyac.
1 ou.

ELABORACIÓ

Es capolen les ametles i s'hi afegeix el sucre, conyac i ou i es mescla bé. Després es fan les bolletes i seguidament es passen per dins la xocolata rallada. Abans de servir-les han d'haver estat quatre hores dins la gelera.

Recepta de

Francisca Miralles Sastre, "de Cas Manescal"

25 anys enrera

Desembre de 1965

MILLORES URBANES

"Dia 16 de desembre d'aquest any fou una jornada memorable per a la vila. El governador civil, el president de la diputació i altres autoritats provincials vengueren a Montuïri per assistir a la inauguració oficial de les millores urbanes realitzades darrerament, entre les quals destaquen clavegueram, voravies, asfaltat, instal·lació de la bàscula municipal, millores i eixamplament de camins veïnals i d'entrada al poble. Les autoritats havien arribat a Montuïri a la una i sortiren a mitjan horabaixa".

50 anys enrera

Desembre de 1940

JUBILACIÓ

El conductor de la carrossa dels morts, Antoni Gornals Vidal, es va jubilar el 31 de desembre de 1940. La Corporació va acordar amortitzar aquesta plaça i acumular aquests serveis al zelador del cementeri, Jaume Bauzà Padriza, al qual se li va augmentar el sou fins a 3.000 pessetes anuals.

DEMOGRAFIA

Novembre de 1990

NAIXEMENTS

Dia 3.- Maria Camps Serra, filla d'Andreu i de Maria Magdalena.

MATRIMONIS

Dia 24.- Joan Antoni Payeras Fornés amb Catalina Maria Ramonell Amengual.

DEFUNCIONS

Dia 16.- Jerònia Cerdà Vich, de 83 anys, fadrina. "Moreta".

PLUVIOMETRE

Novembre de 1990

Pluja caiguda a Montuïri per metre quadrat:

Dia	8	8'80 litres
"	9	44'90 "
"	10	15'60 "
"	21	1'70 "
"	24	9'30 "
"	28	5'30 "
"	29	9'10 "
Total		94'70 litres.

Fira Agrícola Artesanal i Ramadera

FESTA DE SANTA CECILIA
(Patrona dels Músics)

FIRA

DE SA PERDIU

MONTUÏRI, 2 DE DESEMBRE 1990

Portada del programa de la fira d'enguany

GLOSES**SALUTACIÓ**

Al nou rector solidari, Antoni Riutort

Amb plena devoció aquí me vull presentar, perquè tenc de saludar amb so cor damunt sa mà a un senyor capellà, que hi tenc obligació; ell és de Son Carrió i d'Algaida servidor des públic i de s'altar. Senyor, li vull demanar que me vulgui perdonar si no està bé sa cançó.

ESCALIVAT

Per glosar no me cau bé, i no és que em trobi cansat, però estic escalivat que en tants de pics com he glosat mai he guanyat cap doblar; per això ho deixaré fer, segons com sia, més tard.

DE POLÍTICA

De política no m'entenc, per això no en vull parlar; per jo, va bé com està, tant sigui bé com malament, sa d'ara i sa que vendrà.

Vivim dins un purgatori, fent vida d'un cristià; s'interès mos dóna pa fet de ses arestes d'ordi, tot és una desconcordia, va a qui més grossa la fa.

Jo sempre he estat de ses dretes, ho som i sempre ho seré, es govern des "Pesoé" mos pega amb ses mans estretes; han tornat com es xuetes, que peguen quan les ve bé.

Miquel Massanet "Parri"

ANTICS REFRANYS DEL MES DE DESEMBRE

Desembre nevat | Desembre finat
bon any per al blat | any acabat

“Digue'm quina cova adores i te diré quin Déu tens”

Per acord del Consell Parroquial, enguany el temps d'Advent portarà com a fil conductor el lema proposat pel Secretariat de Pastoral Juvenil: “Digue'm quina cova adores i te diré quin Déu tens”. Cada setmana, una de les misses dominicals serà preparada per un grup distint, que confeccionarà una cova on es col·locaran algunes mostres dels ídols més venerats per la societat d'avui. La dinàmica culminarà a les “matines” de Nadal.

El grups encarregats de preparar aquestes misses són:

Dissabte 1, a les 20: matrimonis.

Diumenge 9, a les 11'30: catequistes-nins.

Dissabte 15, a les 20: joves.

Diumenge 23, a les 11'30: 3a. Edat.

La celebració de la Vetla de Nadal serà preparada per tots els grups, coordinats per la comissió d'Acció Social.

XERRADES DE REFLEXIÓ

Segons el programa pastoral de les parròquies solidàries, durant el temps d'Advent es duran a terme a cada lloc dues xerrades de “reflexió cristiana per a adults”. El tema general serà: “Qui és Jesús de Natzaret”, i dirigirà les xerrades mossèn Francesc Ramis Darder, expert en Cristologia. Vetaquí el temari:

Dimecres 12 de desembre: “Context històric, religiós, polític i socio-cultural del moment que va viure Jesús de Natzaret”.

Dimecres 19: “Com va actuar Jesús dins aquest context”.

Les xerrades seran a les 8'30 del vespre, a la capella del Roser. Hi estan convidats tots els qui es considerin cristians i en conseqüència volen conèixer més la persona de Jesús.

CELEBRACIÓ PENITENCIAL

Com a preparació per a les properes festes de Nadal, tindrem una celebració comunitària de la penitència el dijous dia 20 de desembre a les 8 del vespre. Nadal és qualque cosa més que torró, regals, cançons nadalenques i llums de colors; és sobretot una crida a la conversió per part d'un Déu que es fa solidari amb els pobres i els qui es reconeixen pecadors.

La Coral “Mont-Lliri” el dia de la festa de Santa Cecília

“MATINES” DE NADAL

El dilluns dia 24 de desembre, a les 9 del vespre, se celebrarà la tradicional Vetla de Nadal, o les Matines, o la Missa del Gall, o com es vulgui dir.

A la celebració d'enguany cal destacar una novetat especial: la nova il·luminació interior del temple parroquial, fruit d'una renovació de tota la instal·lació, d'un nou estudi a base de llum indirecta i d'una neteja general del retaule i altres elements ornamentals. Tot això ha estat possible gràcies a la col·laboració i esforços de moltes persones.

Per als qui no hagin tengut ocasió o voluntat de col·laborar-hi, però que en un moment determinat els agrada poder presumir de tenir un temple bell i ben il·luminat, que queda molt bé a les fotografies del reportatge o a les cintes de vídeo, els podem dir que la nova il·luminació costarà a la parròquia entorn al milió i mig de pessetes, que ens toca pagar entre tots. Vetaquí distintes possibilitats de col·laborar-hi:

* Col·lectes de les “matines” i altres misses del dia de Nadal, que es destinaran a aquest fi.

* Donatius entregats a la parròquia amb motiu de les festes nadalenques o d'alguns sagraments (matrimoni, baptisme, la Comunió, funerals...)

* Ingressos de subscriptors o lectors de BONA PAU a algun dels següents comptes:

C/E “La Caixa” de Pensions - Montuïri. - No. 6632-70.

C/E “Sa Nostra”, Caixa de Balears - Montuïri. - No. 1.033.247-56.

C/E Banca March - Montuïri. - No. 82.021.5.

Gràcies a tots per endavant.

CONCERT DE NADAL

Dins el cicle d'Advent-Nadal, concretament el dissabte dia 22 de desembre a les 9 del vespre, en el temple parroquial podrem escoltar un extraordinari concert nadalenc a càrrec de la Coral d'Antics Blauets, dirigida per Vicenç Juan Rubí. Es tracta d'un dels grups corals més importants de Mallorca, i la seva polifonia ens ajudarà a ambientar la celebració del naixement del Salvador del món.

Programa

POLIDA	V. Juan Rubí
OH JESUSET DOLÇ	J.S. Bach
DAVALL D'UNA PENYETA	Rubí
TU BAIXES DE LA GLÒRIA	Refice
O MAGNUM MISTERIUM	Victoria
EL NAIXEMENT	Ramírez i Rubí
CANT DE LA SIBIL·LA	Urteaga
NADAL	V. Juan Rubí
HODIE CHRISTUS	G.P. Palestrina
AL·LELUIA. AMEN	G.F. Händel
COPEO DE MUNTANYA	J. Rubí
RUTA DELS CIMS	A. Martorell

Solistes: Catalina Gual
Honorat Moll

CORAL DELS ANTICS BLAUETS
DE LLUC

Director: Vicenç Juan Rubí.

Bon Nadal a tots!